

Lawnf_Impbets : เขียน

...ที่นี้ที่ไหนกัน...

...รอบกายไร้สิ่งใดเว้นแต่สีขาอันแว้งว้าง ไร้จุดสิ้นสุด มีอาจมองเห็นสิ่งใดแม้เพียงกายของตนเอง...

...อึดอัด...ทรมาน...ไม่อาจแม้จะหายใจ สัมผัสหนาวยะเยือกเสียดแทงกายจนกลายเป็นความเจ็บปวด...กระนั้น
กลับไม่สามารถเปล่งเสียงร้อง..

...แล้วฉัน...เป็นใครกัน...?

...

ความมืดที่เงียบสงัด ไร้การเคลื่อนไหวราวเมืองทั้งเมืองกำลังหลับไหลอันเป็นสัญลักษณ์แห่งรัตติกาลปกคลุมไป
ทั่วบริเวณ มีเพียงสายลมราตรีที่พัดผ่านช่องซ้าราวกับจะขับร้องบทเพลงแสนเหงาออกมา

นั่นเพราะเป็นยามรัตติกาล...

เวลาของเหล่าปีศาจ...ผู้กลืนกินมนุษย์...

ร่างหนึ่งก้าวตามทางเปลี่ยว บ้านเรือนเรียงรายต่างปิดประตูดมิดชิด ไร้แสงไฟเล็ดลอดให้เห็น แสงจันทร์ทราส่องผ่าน
ก้อนเมฆ เผยให้เห็นใบหน้าคมสันของผู้เคลื่อนไหวอยู่เพียงหนึ่งเดียวในราตรี นัยน์ตาสีครามว่างเปล่าทอดมองเบื้องหน้า ริม
ฝีปากเรียวเหยียดตรงไม่บ่งบอกอารมณ์ใด เส้นผมสีดำยาวระต้นคอพลิ้วไหวเล็กน้อยตามสายลม แว่วเสียงฝีเท้าเป็นจังหวะ
แผ่วเบาตามการก้าวเดิน

ทว่าในตอนนั้น...

แววตาที่เคยว่างเปล่าเบิกกว้าง ก่อนที่ร่างผมจะกระโดดลอยหลัง หลบพินมิดที่จู่ ๆ ก็พุ่งลงมาปักพื้นในตำแหน่ง
ที่เขาเคยยืนอยู่ได้ทันท่วงที

ไม่จำเป็นต้องมองหาว่าใครเป็นเจ้าของศาสตรา นั้น เมื่อเด็กสาวผมสีดำยาวกระโดดลงมาจากเบื้องบนหลังคา
ดวงตาสีแดงสดพราวระริกราวเด็กน้อยได้เห็นของเล่นที่ถูกใจ ริมฝีปากอวบอ้อมแสบะยิ้มที่มุมปาก

“สัมผัสแบบนี้...การ์เดียนสินะ...”เธอเอ่ยด้วยน้ำเสียงเยาะเย้ย “การ์เดียนที่ยังไม่ได้ทำพันธะสัญญา”

“ปีศาจ...”เด็กหนุ่มพึมพำแผ่วเบา คิ้วเรียวขมวดเข้าหากัน นัยน์ตาสีรุ้งอย่างระแวงระวัง สายลมก่อตัวแรงขึ้น
ก่อนที่ดาบสูญญากาศจะปรากฏขึ้นในมือเขา

คนตรงหน้าเป็นปีศาจ...ที่มีลักษณะภายนอกไม่ได้ต่างไปจากมนุษย์เลย

เว้นเสียแต่จิตใจอันดำมืด...

ไม่สิ...แม้แต่มนุษย์บางคนเอง จิตใจก็ยังไม่แพ้กัน...

มนุษย์...ช่างไม่แตกต่างจากปีศาจเลย

“หึหึ คิดจะสู้ทั้ง ๆ ที่ตัวเองไร้พลังงั้นหรือ” ร่างบางพุ่งเข้าหา มิดสันเปลวเพลิงลุกขึ้นในมือแล้วยกตัวฟันใส่จากด้านบน “การ์เดียนที่ไม่ได้ทำพันธะสัญญาอย่างนาย ทำได้อย่างมากก็แค่ยึดชีวิตตัวเองออกไปไม่กี่นาทีเท่านั้นแหละ!”

เด็กหนุ่มยกดาบรับ ทว่าร่างพอมกลับถลาไปข้างหลังทั้งที่อีกฝ่ายใช้เพียงแค่มิดสัน เขากัดฟันแน่น วาดดาบใส่คนเป็นศัตรูที่พุ่งตามติดมา มันก็ล้มพลางกรีดมีดใส่ช่องท้องของเขาเรียกโลหิตให้ไหลทะลัก ทั้งยังคว้าดาบเร็วใส่ซ้ำ ผลักให้การ์เดียนหนุ่มปลิวกระเด็นคิดว่าเขาปราบกระแทกลงพื้นเต็มแรง

“อ้อ!” เด็กหนุ่มกัดฟัน ฟันใช้ดาบพยายามพุ่งกายลุกขึ้น แต่ความเจ็บปวดได้สูบเร็วแรงไปสิ้น

“จบแล้ว” ปีศาจสาวเสยะยืม เพียงเสี้ยววินาทีที่ระยะทางห่างกว่าสิบเมตรมาปรากฏตรงหน้า มันเงื้อมือไปด้านหลังเตรียมแทงใส่อีกฝ่ายที่ไร้การป้องกัน โดยสิ้นเชิง

“ไอ้ จบแล้ว”

ฉีก!

คมดาบสีเงินแทงทะลุกลางร่างบางจากข้างหลัง เรียกให้ดวงตาสีแดงสดที่เคยหยิ่งผยองเบิกกว้างด้วยความตกใจ ไม่มีโอกาสได้เปล่งเสียงร้องใด ๆ ปีศาจสาวก็สลายไปกลายเป็นเศษขี้เถ้าสีเทาลอยหายไปตามลม

“ร..รุ่นพี่...” การ์เดียนหนุ่มร้องแผ่วเบาเมื่อเห็นผู้ช่วยชีวิตตน

ชายหนุ่มผมสีดำขุ่นเหยิง เจ้าของจุมูกโค้งเป็นสัน รับกับนัยน์ตาสีม่วงหนักแน่น กับใบหน้าที่คมเข้มและร่างกำยำที่สวมเสื้อคลุมสีดำเผยให้เห็นมัดกล้ามเนื้อแข็งแรง ริมฝีปากหนาขยับยิ้มเล็กน้อย

“ยังไม่ทำพันธะสัญญาอีกหรือ นี่มันก็หนึ่งเดือนได้แล้วนะที่นายมาอยู่ที่นี่”

“ผมยังไม่พบคนที่ผมจะปกป้อง...” เด็กหนุ่มก้มหน้า

“เฮ้อ... นายนี่นะ แค่มนุษย์สักคนปกป้องก็พอแล้ว ถ้านายยังไม่ทำพันธะสัญญา นายก็จะไม่มีพลังที่จะต่อสู้กับปีศาจได้ ต่อให้เป็นระดับต่ำ ๆ อย่างเมื่อกี้ก็เถอะ” คนเป็นรุ่นพี่ถอนหายใจ ยื่นมือทาบบาดแผลของเขา แสงสีขาวจาง ๆ เปล่งออกมาทำให้บาดแผลสมานเข้าหากัน ของเหลวสีแดงสดหยุดไหล แต่ถึงอย่างไรอาการก็ไม่ได้ดีมากนักเพียงแค่ฟื้นจิตอันตรายเท่านั้น

“ขอบคุณครับ”

“เออ แต่ฉันช่วยนายไม่ได้ตลอดหรอกนะ ลอสท์” ชายหนุ่มถอนหายใจอีกครั้ง “แล้วก็นี่ไม่ได้ช่วยฟรี ๆ หรือคะ วันหน้าก็ไปช่วยงานฉันด้วยละ”

“ครับ”

“นายนะ...มองโลกแคบไป กว่าजेเจคนที่นายจะทำพันธะสัญญาด้วย ตัวนายเองคงจะตายไปก่อน”

“หมายความว่าไงครับ” ลอสท์จ้องมองคนตรงหน้าด้วยสายตาบ่งบอกความไม่เข้าใจ

“จะไปรู้เรอะ เรื่องนั้นนายก็ต้องหาคำตอบเอาเองสิ” ร่างกำยำหันหลังกลับ “ฉันไปละ”

เด็กหนุ่มจ้องมองอีกฝ่ายหายลับไปจากสายตาอย่างเหม่อลอย แม้ความเจ็บปวดจะกลับคืนมาเช่นเดิมแล้ว เขาก็ยังยืนนิ่งอยู่อย่างนั้น เวลาผ่านไปนานเท่าไรไม่รู้ ร่างพอมถึงเริ่มก้าวเดินจากไปกลับสู่ที่พักของตน

-1-

...หายใจไม่ออก...

...มองไม่เห็นสิ่งใด ไม่อาจรับรู้อะไรนอกจากสัมผัสหนาวเหน็บจนแปรเปลี่ยนเป็นความเจ็บปวด...

...เมื่อไหร่...มันจะจบลง...

‘...น้อง...เฮ้ย ไอ้ น้อง...ตื่นสักทีสิ’ เสียงทุ้มต่ำดังอยู่ข้างหูพร้อมแรงเขย่าเบา ๆ เรียกให้นัยน์ตาสีครามปรือจืด ๆ ใช้เวลาชั่วครู่ก่อนจะเห็นภาพตรงหน้าได้ชัด

ชายหนุ่มผมสีดำคือเจ้าของมือที่เขย่าปลุกเขาอยู่ ดวงตาสีม่วงหนักแน่นจับจ้องเขาไม่วางตา เจ้าตัวถอนหายใจเฮือกใหญ่เมื่อเห็นคนในอ้อมแขนได้สติแล้ว

‘ที่นี่...ที่ไหนครับ...’

‘เออ...นั่นสิ อีก โลกหนึ่งมั้ง’ ชายหนุ่มยกมือเกาท้ายทอย นึกคำอธิบายให้อีกฝ่ายเข้าใจไม่ออก

‘หมายความว่าไง...แล้ว...ผมเป็นใคร...’ เด็กหนุ่มจับชายเสื้อของคนตรงหน้าชันกายนั่งนิ่ง กวาดมองไปรอบกายที่เหมือนมีเพียงหมอกที่บรายล้อม ไม่มีสิ่งใดอื่นอยู่อีก

‘เฮ้ย นายไม่รู้แล้วฉันจะไปรู้เรอะ เฮ้ย...ไม่ใช่ ต้องบอกว่าคุณตายไปแล้วนะ ฉันเองก็เหมือนกัน ตอนตื่นมาครั้งแรกก็จำอะไรไม่ได้แบบนายนั่นแหละ’

‘แล้วผม...จะเป็นยังไงต่อครับ’เขาไม่ได้รู้สึกเศร้าเลยที่ได้รับรู้ว่าตัวเองเพิ่งจากอีกโลกหนึ่งมา หรือคงเป็นเพราะว่า
ไม่มีความทรงจำใดเหลืออยู่ก็เป็นได้ จะอยู่หรือตายจึงไม่มีความหมายอะไรอีก

‘เป็นการเคียด...การเคียดที่มีหน้าที่ปกป้องมนุษย์จากปีศาจ ฉันเป็นรุ่นพี่ของนาย...มีหน้าที่ดูแลนายตลอดเดือน
แรก แล้วจากนั้นนายก็ต้องอยู่บน โลกมนุษย์ ทำพันธะสัญญากับคนที่นายอยากปกป้องซะ’ชายหนุ่มอธิบาย “อ้อ...แล้วถ้า
นายไม่ทำพันธะสัญญากับใคร นายก็จะไม่แข็งแกร่งขึ้น ด้วยพลังระดับที่มีแค่สู้กับปีศาจพลังต่ำ ๆ สักตัวยังลำบากเลยล่ะ แต่
ก็ไม่ใช่ว่าจะเลือกใครก็ได้หรอกนะ ถ้าหากมนุษย์คนนั้นบาดเจ็บ นายก็จะอ่อนแอตาม ไปด้วย และถ้ามนุษย์คนนั้นตาย...นาย
ก็อาจบาดเจ็บหนักจนถึงตาย”

ปีศาจ...’เด็กหนุ่มพึมพำ

‘เออใช่ นายทำอะไรไม่ได้สินะ บนโลกนะ จะมีปีศาจที่กินวิญญาณมนุษย์เป็นอาหารอยู่ มีทั้งพวกที่เข้ามากินตรง ๆ
กับพวกที่ใช้จิตใจด้านมืดของมนุษย์ ทำสัญญากับมนุษย์ให้เป้าหมายของมนุษย์คนนั้นสำเร็จแล้วจากนั้นก็กินวิญญาณไป วิธี
นี้จะได้พลังงานมากกว่า ยิ่งกินวิญญาณไปมากก็ยิ่งเก่งมาก วุ่นวายจริง ๆ ให้ตายสิ’แม้จะพูดอย่างนั้นแต่สีหน้าของชายหนุ่ม
กลับเรียบนิ่ง ไม่ได้ฉายถึงความหนักใจ แต่กลับมีประกายแห่งความสุขและภาคภูมิใจในแวตานั้นด้วยซ้ำ

‘แล้ว...ทำไมผมถึงได้เป็นการเคียดล่ะครับ คุณ...รุ่นพี่ก็ด้วย ทุกคนที่ตายไปจะได้เป็นการเคียดหรือ..’

‘อันนั้นฉันก็ไม่รู้หรอกนะ ฉันเองก็เหมือนนายที่ทำอะไรไม่ได้เลย คิดว่าหน้าตาของพวกเราคงจะเปลี่ยนจากตอนมี
ชีวิตอยู่ด้วยล่ะมั้ง ไม่งั้นถ้าเราเจอคนที่รู้จักเราตอนมีชีวิตอยู่มันคงจะเป็นเรื่อง แต่ได้ยินมาว่าคนที่ตายเพราะปกป้องคนอื่นจะ
ได้มาเป็นการเคียด มันก็แค่ที่เขาพูด ๆ กันนั่นแหละ ไม่มีใครรู้หรอกว่าระบบจัดการวิญญาณว่าจะให้ไปเกิดหรือ ไปภพไหน
มันเป็นยังไง ใครเป็นคนควบคุมหรือว่าสร้าง ฉันก็อยากรู้เหมือนกัน...จะขอการวะสักหน่อยที่สร้างอะไรแบบนี้ขึ้น แต่มันก็
ไม่ใช่เรื่องที่ต้องรู้ ทำหน้าที่ให้ดีที่สุด หากจุดยืนของตัวเองให้เจอเท่านั้นก็พอ’

‘ครับ...’

‘เออ แล้วนายชื่ออะไร’

‘ผมจำไม่ได้...’ว่าที่การเคียดก้มหน้า

‘เฮ้ย นึกให้ออกหน่อยดิ ไม่งั้นฉันจะเรียกนายว่าอะไรเล่า เราต้องอยู่ด้วยกันอีกนานเลยนะเฮ้ย’ชายหนุ่มร้อง

‘ขอโทษครับ ผมจำไม่ได้...’ไม่ว่าจะพยายามนึกเท่าไรก็นึกอะไรไม่ออก จำไม่ได้แม้กระทั่งว่าโลกมนุษย์เป็น
อย่างไรด้วยซ้ำ

‘เฮ้ย ไม่เป็นไร ๆ ไม่ได้ซีเรียอะไร เห็นฉันตัวใหญ่หรือว่าพูดเสียงดังแต่ก็ไม่ได้โกรธนายด้วยเรื่องอะไรแบบนี้
หรอกนะ’คนเป็นรุ่นพี่ยิ้มพลางขยี้เส้นผมสีดำของอีกฝ่ายอย่างเอ็นดู ‘งั้นฉันตั้งชื่อให้นายแล้วกันนะ...เออ...ลอสท์! ชื่อนี้ก็
แล้วกัน’

'ขอบคุณมากครับ...แล้วรุ่นพี่...'

'ฉันชื่อรีอ็อค แต่เรียกรุ่นพี่แบบเดิมแหละดีแล้ว มันน่าเกรงขามกว่า ฮ่า ๆ'รีอ็อคหัวเราะเสียงดัง

...

"ลอสท์...ลอสท์" น้ำเสียงหวานดังขึ้น ปลุกให้เด็กหนุ่มที่พบบนโต๊ะเงยหน้าขึ้นช้า ๆ นัยน์ตาสีครามกวาดมองไปรอบด้าน

เขาอยู่ในห้องเรียนที่มีโต๊ะเรียงเป็นแถวอย่างเป็นระเบียบ ข้างหน้าสุดมีกระดานไวท์บอร์ดที่ว่างเปล่า แสงแดดอ่อนส่องเข้ามาจากหน้าต่างไม้ข้างกายซึ่งเป็นเพียงบานเดียวที่เปิดอยู่ ท้องฟ้าเปลี่ยนเป็นสีน้ำเงินอ่อนของยามเช้ามีด รอบโรงเรียนยังไม่มีเสียงพูดคุยเหมือนเช่นปกติเพราะยังไม่มีใครมาทำไหร่นัก

เบื้องหน้าเขา เด็กสาวผมสีน้ำตาลแดงยาวยื่นเท้าเอวอยู่ นัยน์ตาสีส้มมุ่นฉวยแววเป็นผู้นำรับกับใบหน้าที่รูปไข่ จมูกโด่งรีนและริมฝีปากอวบอิม แม้ผิวเธอจะไม่เรียกว่าขาวเสียวทีเดียวเพราะการเล่นกีฬากลางแจ้ง แต่ด้วยลักษณะเหล่านั้น และคุณสมบัติที่ดีทั้งการเรียนและความสามารถด้านต่าง ๆ ทำให้เธอมักดึงดูดให้ใคร ๆ สนใจอยู่เสมอ

"วิช..."

"มาทำอะไรแต่เช้ามีดนะ"

"คุณก็เหมือนกันนะครับ" ลอสท์ตอบ เสียงแผ่วเบาอ่อนแรงกว่าปกติ

"ก็ฉันเป็นหัวหน้าห้องนี่นา แล้วก็หัวหน้าระดับด้วย ต้องมาจัดการอะไรหลายอย่างเลย" วิชถอนหายใจ "แล้ววันนี้มาเข้าแบบนี้ได้ทำไมเมื่อวานถึงหยุดเรียนล่ะ ไม่สบายอีกแล้วหรือ หยุดบ่อย ๆ มันไม่ดีนะ"

"ครับ" เด็กหนุ่มตอบรับสั้น ๆ เขามักจะขาดเรียนบ่อย ๆ เพราะบาดเจ็บจากปีศาจ ทว่าเรื่องนั้นก็ไม่สามารถจะบอกใครได้ แม้ไม่มีกฎว่าต้องเก็บเป็นความลับ แต่ก็ไม่ใช่เรื่องที่ควรจะให้ใครรู้ยู่ดี รวมถึงอาจไม่มีคนเชื่อก็เป็นได้

"หัดทำตัวให้เข้มแข็งหน่อยสิ! นายป่วยแค่นี้หยุดก็ไม่ได้มาโรงเรียนแล้ว โลกของนายมันแคบ! หัดมองโลกให้มันกว้าง ๆ บ้าง มีคนมากมายเขาลำบากกว่านายเขายังพยายามกันเต็มที่! ที่นายไม่สบายมันแค่เรื่องเล็กน้อย อย่าคิดว่ามันเป็นเรื่องใหญ่ขนาดแค่นี้ที่เรียนหนังสือยังรับผิดชอบไม่ได้แบบนี้" หัวหน้าห้องพูดเสียงดัง ขณะที่เขามีสีหน้าเรียบนิ่งไม่ได้ตอบโต้อะไรออกมา

"เฮ้อ...นี่ นายไปหาครูกับลันทีสิ ต้องเอาเอกสารกำหนดการสอบมาแจกให้แต่ละห้องอีก" วิชถอนหายใจ หมุนกายกลับเดินนำไปโดยไม่รอคำตอบ ลอสท์เองก็ลุกขึ้นยืนตาม โดยไม่ได้ขยับอะไรทั้งนั้น

ทว่าไม่ทันได้เดินออกจากห้องไป จู่ ๆ ร่างบางก็ทรุดลง และลงลิ้ม ไปแล้วหากเด็กหนุ่มคว้าตัวเอาไว้ไม่ทัน ผ่านไปชั่วครู่ดูเหมือนว่าเธอเพิ่งตั้งสติได้ก็ผลัดเขาออกทันที กระนั้นลอสท์ก็ยังไม่กล้าปล่อยมือออก เกรงว่าอีกฝ่ายจะล้มลงไปอีกครั้ง ถึงภายนอกเธอจะดูแข็งแกร่งมากก็ตาม

“ป..ปล่อย”

“วิช คุณไม่สบายหรือ” ดวงตาสีครามฉายถึงความเป็นห่วง

“ไม่ใช่! ฉันแค่สะอึกล้มเฉย ๆ ไม่ได้เป็นอะไรทั้งนั้น” วิชตอบเสียงดังเกินความจำเป็น

“แต่คุณไม่ใช่คนที่จะพลาดในเรื่องอย่างนี้ครับ”

“แต่ล้ม...มันก็ต้องมีบ้างล่ะน่า! มันเป็นอุบัติเหตุนี่ ไม่ว่าใครก็ล้มได้” เธอออกแรงผลักมากขึ้น

“ตัวคุณร้อน” ลอสท์เปรย รับรู้ความอบอุ่นที่มากเกินไปจนปกติของร่าง ในอ้อมกอดที่อยู่ใกล้จน ได้กลิ่นหอมอ่อน ๆ รวมทั้งใบหน้านั้นเหมือนจะชิดกว่าวันอื่น ๆ ด้วย

“จ...ฉันไม่ได้อ่อนแอแบบนายหรอกน่า แค่นี้สบายมาก” วิชเดินนำออกไป แต่เขากลับจับข้อมือเธอเอาไว้

“คุณไม่ควรฝืน ถ้าไม่สบายก็น่าจะพักนะครับ ผมรู้ว่าคุณแข็งแกร่งกว่าผม แต่หน้าที่หัวหน้า คุณไม่จำเป็นต้องฝืนทำตลอดก็ได้นี่”

“อ้าว วิชไม่สบายหรือ” เด็กหนุ่มผมดำร่างสูงพูดแทรก ดวงตาสีน้ำตาลที่จ้องมองวิช ไม่ว่าใครก็อ่านออกได้ว่าสิ่งที่แฝงอยู่มันดูมากกว่าความเป็นเพื่อนธรรมดา “จะไปไหนหรือ ให้นั่งไปเป็นเพื่อนไหม”

“เปล่า ไม่ได้เป็นอะไร ไม่เป็นไรหรอก เดี่ยวฉันไปกับลอสท์”

“แต่ว่า...”

“ไม่เป็นไรจริง ๆ ไปก่อนนะ” หัวหน้าสาวหันมาคว้าข้อมือคนข้างหลัง “ไปกันเถอะลอสท์”

“ดูแลตัวเองด้วย” เด็กหนุ่มร่างสูงว่า แต่กลับจ้องมองลอสท์ด้วยสายตาบ่งบอกความไม่เป็นมิตรชัดเจน เขามองผ่านไปทำเป็นไม่สนใจอีกฝ่าย

“นี่ วิช”

“หืม” เธอตอบ โดยไม่ได้หันมามอง

“ทำไมคุณถึงสนใจผมล่ะครับ”

“หา”

“เออ...ผมหมายความว่า มีคนหลายคนที่ยากสนิทกับคุณ แต่ทำไมคุณถึงเลือกที่จะชวนผมไปไหนมาไหนกับคุณแบบนี้”

“ก็เพราะ...”วิชหันมา สีหน้าเรียบเฉย “ฉันเป็นหัวหน้าห้อง ส่วนนายขาดเรียนบ่อย ๆ ฉันเลยอยู่ใกล้ ๆ นายจะได้ดูแลง่าย ๆ ใจแค่นั้น ไม่มีเหตุผลอะไรมากไปกว่านั้น”

“งั้นเธอ...”เด็กหนุ่มตอบรับแผ่วเบา

แม้จะได้ยินคำตอบแบบนี้ แต่เขากลับไม่อาจทำใจให้เชื่อได้...

ในห้องก็มีเด็กที่เกรงไม่สนใจการเรียนอยู่ แต่เธอกลับไม่เข้าไปสนิทด้วยเท่าไรนัก ทั้งที่พวกนั้นต้องการการดูแลมากกว่าเขาเสียอีก ทว่าเมื่อเธอตอบมาอย่างนั้นแล้ว จะถามต่อไปก็คงไม่มีประโยชน์ ไม่ว่าจะอย่างไรก็คงไม่บอกเหตุผลที่แท้จริง

ทั้งที่มีคนมากมายที่สนใจเธอ...

การที่ได้อยู่ใกล้เธอมากกว่าใคร มันทำให้เขารู้สึกว่าเธอกำลังเหงา...เหมือนมีกำแพงอะไรบางอย่างขวางไม่ให้ใครเข้าถึงและเติมเต็มบางสิ่งในตัวเธอได้ แม้กระทั่งลอสท์เองก็ตาม

เธอจะเป็นแบบนี้ไป...อีกนานเท่าไรกัน...

กริ่ง!

เวลาผ่านไปนานทีเดียวกว่าที่อดบงบอกสัญญาณเลิกเรียนจะดังขึ้นอันเป็นเสียงที่หลาย ๆ คนรอฟังอยู่ตลอดสำหรับลอสท์ การเรียนในโลกนี้ไม่ได้สำคัญอะไรเลย ที่เขาเข้าโรงเรียนมาก็เพื่อหวังว่าจะเจอใครสักคนที่เขาจะทำพันธะสัญญา และปกป้องใครคนนั้นจนกว่าเธอจะสิ้นลมหายใจลงก็เท่านั้น

“เฮ้ย ใครเป็นเวรอะ ทำเวรด้วยนะ!” วิชตะโกนบอกหลังจากอาจารย์สอนวิชาสุดท้ายเดินออกจากห้องไป ก่อนที่เด็กสาวจะเดินมาหาเขาซึ่งนั่งอยู่ท้ายสุดของห้อง

“ลอสท์ ฉันมีประชุมระดับนะ รอด้วยนะ เดินกลับบ้านพร้อมกัน” แล้วหัวหน้าสาวก็หมุนกายจากไปโดยไม่รอฟังคำตอบจากเขาเช่นเดิม

“ครับ...” ลอสท์ตอบรับแผ่วเบา กระตุกยิ้มที่มุมปากอย่างไม่มีความหมาย

“ลอสท์ เดียวนี้สนิทกับวิชจังเลย” เด็กสาวที่นั่งข้างหน้าเขาหันมาส่งยิ้มให้ “อืม...แล้วที่เมื่อวานไม่มาโรงเรียนเป็นอะไรมาใหม่ หายดีหรือยัง”

“หายแล้วครับ” เขายิ้มตอบ

“ถ้าเรียนไม่ทันก็ถามแฟร์ได้นะ แฟร์จะพยายามช่วยเท่าที่ช่วยได้ ลอสท์ก็ดูแลตัวเองด้วยนะ”

“ขอบคุณครับ”

“งั้นแฟร์ไปก่อนนะ” ร่างบางยกกระเป๋าขึ้นสะพาย “บายจ๊ะ”

“โชคดีครับ” ลอสท์โบกมือให้ ก่อนจะนั่งลงที่เก้าอี้เมื่อเธอเดินออกจากห้องไป เด็กหนุ่มถอนหายใจเฮือกใหญ่ จึงมองออกไปนอกหน้าต่างอย่างเลื่อนลอย

ห้องฟ้าเปลี่ยนเป็นสีส้มของยามเย็น เบื้องล่างนักเรียนเริ่มทยอยกลับบ้านเพราะต่างหวาดเกรงยามรัตติกาลที่จะมาเยือนในอีกไม่กี่ชั่วโมง เสียงดังโหวกเหวกจากการพูดคุยจึงค่อย ๆ สงบลงตามกาลเวลาที่ผ่านไป

เพื่อนร่วมห้องของเขาเองก็ทยอยกันจากไป จากตอนที่นั่งเล่นพูดคุยกันอยู่ในห้อง รวมทั้งเด็กบางคนที่นั่งทำการบ้านหรืออ่านหนังสือทบทวนก็เก็บกระเป๋าจากไปหมดสิ้น

วิชยัง ไม่กลับมา...

ลอสท์รู้สึกเหมือนปล่อยเวลาให้ผ่านไปเปล่า ๆ อยู่ที่นี่ เขายังไม่พบคนที่อยากทำพันธสัญญาด้วย เหมือนเข้ามาที่นี่เพียงใช้ชีวิตเหมือนมนุษย์ปกติธรรมดาที่ไม่ต้องแบกรับชีวิตของคนอื่นไว้...

บางทีเขาคงจะมองโลกแคบไปอย่างที่ร็อกและวิชบอก... เผื่อมองหาใครคนหนึ่ง... คนในอุดมคติที่ไม่มีอยู่จริงเพื่อจะปกป้องด้วยชีวิตเหมือนในเทพนิยาย...

ทั้งที่แฟร์ก็เป็นคนนิสัยดีขนาดนั้น...

ทั้งที่วิชก็เป็นคนที่เขารู้สึกเป็นห่วง และกลัวจะเกิดความรู้สึกอยากปกป้องเธอเช่นกัน...

เพียงเท่านั้นก็น่าจะเพียงพอในการทำพันธสัญญาด้วยแล้ว...

เสียงไวโอลินดังแว่วมาจากชั้นบนของอาคารเรียนที่แทบจะไร้ผู้คน จึงได้ยินได้อย่างชัดเจน ท่วงทำนองบรรเลงเชื่องช้า อ่อนโยนทว่าเจ็บปวด ชวนให้เขานึกถึงภาพดอกทานตะวันแห่งนมองอาทิตย์ขึ้นมา

เด็กหนุ่มลุกขึ้นเดินไปตามเสียงนั้นราวกับถูกเวทมนต์ดึงดูด ขึ้นชั้นบนมาถึงห้องติดบันไดก็พบกับต้นเสียง เด็กสาวผมสีม่วงมัดรวบนั่งอยู่ข้างหน้าต่าง บนบ่ามีไวโอลินไม้สีน้ำตาลอยู่ นัยน์ตาสีเขียวปรือลง มีอบางเคลื่อนไปตามบทเพลงอย่างเป็นธรรมชาติ แสงสีส้มที่ส่องเข้ามา ทำให้ภาพตรงหน้าราวกับเป็นฉากหนึ่งในภาพวาด... นักดนตรีที่งดงามราวกับเทพธิดาในห้องยามเย็น

เธอยังคงไม่รู้สีกตัวว่ามีผู้มาใหม่จ้องมองอยู่ กระทั่งบทเพลงได้จบลง ดวงตาสีเขียวมรกตเบิกกว้างเล็กน้อยเมื่อหันมาพบกับเขา ลอสท์ซัซซิมพลางปรบมือให้แผ่วเบา

“ขอโทษที่เสียมารยาทนะครับ” เด็กหนุ่มเว้นระยะ “เพลงของคุณเพราะมากเลยครับ”

“เออ...ขอบคุณจ้ะ” นักไวโอลินสาวยิ้มกว้าง “ดีใจที่ชอบนะ”

“ครับ ชอบมาก...เป็นเพลงที่เพราะมากกว่าจะมาเล่นในห้องแคบ ๆ แบบนี้ คุณน่าจะเล่นเพลงแบบนี้บนเวทีกว้างให้ใคร ๆ ได้ฟังมันนะครับ” ลอสท์กล่าวออกมาจากใจจริง

“จะเล่นในห้องแคบ ๆ หรือจะเป็นที่ไหนก็เหมือนกันแหละ เพราะคุณค่าของคนตรีอยู่ที่คนฟัง ไม่ได้อยู่ที่สถานที่เล่นนี่นา จริงไหม”

“ครับ”

“นายชื่ออะไรเหรอ ฉันชื่อเฟรย์นะ ยินดีที่ได้รู้จัก”

“ลอสท์ครับ” เขาตอบกลับอย่างเป็นมิตร ทว่าอีกฝ่ายกลับเบิกตากว้าง

“ลอสท์! ช่างหลังนาย...!” เด็กสาวร้องพร้อมกระโจนข้ามโต๊ะคว้ามือเขาที่เตรียมพุ่งหลบตามคำบอกอยู่แล้ว เขาเองก็รับรู้ถึง ‘อะไรบางอย่าง’ ที่ทำให้เธอตะโกนบอกเช่นกัน

ผู้มาใหม่หยุดอยู่กลางห้อง มันไร้ลักษณะภายนอกใด ๆ ให้เห็น เป็นเพียงเงาคำทึบในรูปร่างของมนุษย์ร่างผอมเท่านั้น บ่งบอกชัดเจนว่าไม่ใช่มนุษย์ธรรมดา กระนั้นคนข้างกายเขากลับไม่มีท่าทีหวาดกลัวแม้แต่น้อย

“ไปกันเถอะ ลอสท์” เฟรย์ยิ้มให้เขา เธอกว่าไวโอลินที่ตกอยู่แล้วจับมือเขาวิ่งออกนอกห้องไปโดยไม่เกรงกลัว สิ่งที่แฝงอยู่ในแววดานั้นทำให้เขาสัมผัสได้ถึงความร่าเริงและความรู้สึกอิสระอย่างชัดเจน ทว่าอีกฝ่ายเร็วกว่ามาก เงาคำพุ่งออกมาเพียงเสี้ยววินาทีเดียวก็ดักอยู่ตรงหน้าพวกเขาแล้ว

เด็กสาวผอมคำไม่ได้หยุดชะงักลงแม้แต่น้อย ร่างบางหันหลังกลับเตรียมวิ่งไปอีกทางทันที แต่ปีศาจไร้หน้าตาที่เข้ามาดักหน้าอีกครั้ง

“เฟรย์ พอแล้วครับ” ลอสท์บีบมือที่จับอยู่คราหนึ่ง

“อืม นั่นสินะ ถ้าหนีไม่ได้ก็ต้องสู้ตรง ๆ... ไม่มี ถ้าเจอปัญหาที่ต้องสู้ตรง ๆ ตั้งแต่แรกแล้วด้วย” เธอยังยิ้มได้โดยไม่หวั่นอีกฝ่ายแม้แต่น้อย

“ไม่ เฟรย์...ผมไม่ใช่คนธรรมดา คุณรีบหนีไปเถอะ” เด็กหนุ่มก้าวเข้ามาข้างหน้า กระแสลมพัดกรรโชกบนทางเดินที่ไม่ควรจะมีทิศทางลมเช่นนั้นได้ มีดสูญญากาศห่าเล่มพุ่งเข้าหาเงาคำจากทุกทิศทางรวมทั้งเบื้องบนด้วย

‘การต่อสู้...ท่าโจมตีที่ระยะการ โจมตีกว้างเกินไป มันทำให้พลังที่โจมตีอ่อนแอ ถึงจะมีโอกาสโจมตีเข้าเป้าสูงก็ตาม’

เสียงของร็อคที่เคยสอนเขาสม้ยหัดต่อสู้ใหม่ ๆ ดังก้องอยู่ในสมอง

เป็นอย่างไรที่รุ่นพี่การ์เดียนบอก แม่เงาค่าจะช้ากว่ามิดเหล่านั้น แต่เพียงแค่วัดข้อมือคราหนึ่งก็ทำลายศาสตรา
สูญญากาศไปส่วนหนึ่ง มันก้าวเท้าหลบฉากทั่วก็โดนมิดสูญญากาศปักใส่แผ่นหลังสามเล่ม แต่ดูเหมือนไม่มีผลอะไรกับ
มันมากนัก

“จริง ๆ แล้วฉันเองก็เหมือนกันนะ”เฟรย์ยิ้มพลางยกไวโอลินขึ้นบรรเลงอีกครั้ง

ลอสท์ไม่ได้ตอบอะไรผู้เป็นเพื่อนใหม่ สายลมก่อตัวขึ้นเป็นกระสุนขนาดใหญ่เบื้องหน้าตั้งแต่อีกฝ่ายจัดการ
ศาสตราอากาศเมื่อครู่ เมื่อการโจมตีชุดเก่าสลายไปสิ้นแล้ว เด็กหนุ่มก็ปล่อยมันออกไปทันที

‘ส่วนท่าโจมตีที่มีเป้าหมายแคบ ๆ มันจะใส่พลังลงไปได้มากกว่า แต่มันก็หลบง่ายเหมือนกัน ฉันคิดว่าใช้แบบนี้
มากกว่านะ’

ท่วงทำนองรุนแรงเจ็บปวดเสียดหูดังก้องขึ้น...

เงาค่าพุ่งหลบไปด้านข้างท่ากว้างเกินไป กระสุนวาโยอัดใส่กึ่งกลางลำตัวซ้ำกับจุดเดิมที่มีดยังคงปักอยู่จนปรากฏ
โหล่นขนาดใหญ่ มันพยายามซ่อมแซมตัวเอง ลอสท์สร้างดาบขึ้นมาในมือพร้อมวิ่งเข้าหา ดาบดาบใส่ทันควัน ปีสางเงาที่
กำลังซ่อมแซมตนอยู่จะขยับกายแต่ก็ไม่อาจฟื้นคมดาบไปได้

‘มันก็ขึ้นอยู่กับนายว่าจะใช้ประยุกต์ยังไง ตอนอยู่กับฉัน เราใช้การโจมตีที่ช่วยเสริมกันได้ แต่ในอนาคตฉันกับ
นายคงไม่ได้อยู่ด้วยกันอีก ก็ขอให้ฝึกฝนให้ดีแล้วกันนะ! ใช้มันเพื่อปกป้องล่ะ อย่าไปใช้ทำร้ายใคร...ถึงฉันจะไม่รู้ว่าผลที่
การเคียนใช้พลังทำร้ายคนอื่นมันเป็นอย่างไง แต่ถ้าทำแบบนั้นก็ไม่ว่าอะไรจากปีศาจแล้วละ!’

ดาบสายลมตัดเงาส่วนแขนที่ยกขึ้นด้านรับจนขาดและสลายไปเป็นไอทั้งหมดก่อนที่จะตกลงสู่พื้น ลอสท์ยกดาบ
ขึ้นสูง กริคลงมาถึงกลางลำตัวจากข้างบนแล้วหมุนกายวัดฟันในแนวขวาง ปีสางเงาขาดออกเป็นส่วน ๆ และสลายไปเป็น
ไอดำโดยไม่กลับมาฟื้นตัวอีก

“จัดการได้สวย”เสียงไวโอลินที่รุนแรงก่อนหน้านี้นี้หยุดชะงักลง

“เพราะคุณช่วยนั่นแหละครับ และเหมือนว่ามันจะไม่ใช้ปีศาจที่เก่งอะไรด้วย”ลอสท์หันกลับมาพลาจสลาย
ศาสตราในมือไป “เฟรย์ คุณเองก็เป็นการเคียนหรือครับ”

“การเคียน?”เด็กสาวทวน “มันคืออะไรหรือ ฟังดูน่าสนใจนะ”

“อ...คุณไม่รู้หรือครับ เสียงไวโอลินนั้นมีพลังทำให้ปีศาจเคลื่อนไหวช้าลง...มนุษย์ธรรมดาไม่มีพลังแบบนี้แน่”
เขาเบิกตากว้าง เรียบเรียงคำพูดแทบไม่ถูก

“ไม่รู้นะ ไม่เคยได้ยินมาก่อนเหมือนกัน...ก่อนหน้านี้ฉันโดนรจนแล้วก็เสียความทรงจำไปแล้วนะ อืม...ก็ทำได้
แค่ว่าตัวเองชื่อเฟรย์ เรียนอยู่ที่นี้ แล้วก็ชอบเล่นไวโอลินมาก ๆ นั่นแหละ”เฟรย์ยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจเท่าไรหรอก

“จั้นเธอ...”ลอสท์เอ่ยแผ่วเบา เขาเชื่อว่าคนตรงหน้าคงเป็นการ์เดียนเช่นกันกับเขาแน่ แต่น่าแปลกที่ไม่มีการ์เดียน
รุ่นพี่มารับเหมือนเขา บางทีอีกไม่นานก็คง...

“ยังงี้ก็ขอบคุณแล้วกันนะ ที่ให้ฉันได้เห็นเรื่องตื่นเต้นแบบนี้”เฟรย์ขยับอิม นัยน์ตาสีเขียวมรกตสดใสเหมือนแว
ตาของเด็กน้อยที่อยากจะรู้จักสิ่งต่าง ๆ ในโลกนี้ให้มากขึ้นอีก แม้จะหวาดกลัวแต่ก็สนุก... เมื่อมองแววตาแบบนี้แล้วเขาก็
รู้สึกดีอย่างประหลาด เกิดความเชื่อมั่นแปลก ๆ ว่า ถ้าอยู่กับคน ๆ นี้ ไม่ว่าจะที่ไหนก็คงพบกับเรื่องสนุก รวมทั้งความอิสระที่
ไม่อาจสัมผัสได้จากใครซึ่งต่างถูกความเป็นจริงจำกัดอิสระไว้ทั้งสิ้น

เป็นความรู้สึกที่อธิบายไม่ถูก...หากจะหาคำ ๆ ใด ๆ หนึ่งมากล่าว ก็คงมีเพียงคำสั้น ๆ ที่ว่า ‘ถูกใจ’ และความรู้สึกเข้ากัน
ได้อย่างน่าประหลาด

“แล้วลอสท์ทำอะไรอยู่ที่นี้เธอ เด็กทั่วไปกลับกันหมดแล้วนี่นา อืม...จริงด้วยนะ ลอสท์ไม่ใช่คนธรรมดาที่นี่”
เสียงของเธอปลุกเขาให้ตื่นจางวังค์

“ฮะ!”เด็กหนุ่มร้องออกมา “ฟ...เฟรย์ ผมต้องไปแล้ว พรุ่งนี้เธอเองก็ยังคงอยู่ที่นี้ใช่ไหมครับ”

“แน่นอนสิ ฉัน ไม่มีที่อื่นให้ไปนี่นา ถึงเที่ยวเล่นแถวนี้มันจะน่าสนุก แต่สุดท้ายก็ต้องกลับมาที่นี่ล่ะนะ”เธอขยับอิม
ที่มุมปาก

“ผมต้องไปแล้ว...ขอโทษด้วยนะครับ แล้วก็ขอบคุณครับที่ช่วยจัดการเมื่อกี้”ว่าจบเด็กหนุ่มก็หันหลังกลับวิ่งลง
ทันที ดูเหมือนว่าจะติดนิสัยของใครบางคนที่ชอบจากไปโดยไม่ฟังคำตอบเสียแล้ว

“ไม่เป็นไร”เฟรย์กล่าวทิ้งท้าย

ลอสท์รับวิ่งลงมากลับห้องเรียนของตน ทั้งที่วิชาจะยังประชุมไม่เสร็จหรืออาจจะกลับไปแล้วก็ได้ แต่เขาก็รู้สึก
ใจหายเมื่อคิดว่าเธออาจกำลังรออยู่เพียงลำพัง ทั้งที่ยามรัตติกาลใกล้จะมาเยือนแล้ว รวมทั้งเมื่อครูนีปีศาจยังเพ็งโงมตีใส่เขา
อยู่เลย...แต่วิชเป็นเพียงคนธรรมดาเท่านั้น...

เด็กหนุ่มหอบเล็กน้อยเมื่อหยุดลงที่หน้าห้องเพราะเหนื่อยจากการต่อสู้เมื่อครู่ ภาพที่เห็นตรงหน้าทำให้เขาขยับอิม
ที่มุมปากก่อนจะเดินเข้าไปช้า ๆ หัวหน้าห้องสาวนอนหลับอยู่ตรงโต๊ะของเขา

ความจริงลอสท์อยากจะทำอะไรก็ได้พักแบบนี้มานาน ๆ ทว่าถ้าวิชกลับบ้านดึก ทางบ้านของเธอคงจะเป็นห่วงไม่น้อย รวมทั้งอาจเจออันตรายระหว่างทางซึ่งเขาไม่มั่นใจว่าจะปกป้องใครได้

“วิช”เรียกเพียงแผ่วเบาและวางมือบนแผ่นหลังนั้น ร่างบางก็ลุกขึ้นมาทันที

“นายทำให้ฉันต้องรอ”เด็กสาวพูดทั้งที่นัยน์ตาสีส้มยังปรืออยู่

“ขอโทษนะ”ลอสท์ยิ้มบาง ๆ

“แค่นายไม่ทิ้งฉันก็พอ”เด็กสาวสะบัดหน้าไล่ความง่วงออกไปแล้วหุบกระเป๋าข้างกายขึ้นสะพาย “แต่อย่ามีครั้งหน้านะ”

“ครับ”ลอสท์ตอบพร้อมยื่นมือแย่งกระเป๋าของเธอมาช่วยถือ

“แค่นี้ฉันถือเองได้น่า”

“เออ...ถือว่าเป็นการลงโทษผมก็ได้ครับ”รอยยิ้มยังคงไม่จางไปจากใบหน้าของเด็กหนุ่ม

“งั้นก็ดี”วิชส่งกระเป๋าให้แล้วเดินนำออกไปทันที

เวลาเลิกเรียนของวันถัดไปมาเยือนอีกครั้ง โดยชีวิตในรั้วโรงเรียนของลอสท์ไม่ได้มีอะไรแปลกใหม่ที่น่าสนใจ เด็กหนุ่มรีบเก็บของใส่กระเป๋าต่างจากวันอื่น ๆ ที่มักปล่อยให้เวลาผ่านไปช้า ๆ เสมอ

“ลอสท์ วันนี้...”

“ขอโทษครับ วิช วันนี้ผมคงรอคุณไม่ได้ ผมมีธุระนะครับ”ลอสท์พูดแทรกหัวหน้าที่ห้องอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน ไม่เช่นนั้นเธอคงรีบจากไปทันทีที่ตนพูดจบเช่นเดิม

“ธุระอะไร”วิชถามทันที นัยน์ตาสีส้มบ่งบอกความสงสัยระคนไม่พอใจเล็กน้อย

“เออ...เพื่อนผมไม่สบาย”

“นายมีเพื่อนคนอื่นด้วยหรือ ผู้หญิงหรือผู้ชายล่ะ แล้วอยู่โรงเรียนนี้หรือเปล่า”

“ผู้หญิงครับ อยู่โรงเรียนนี้แหละครับ”

“ป่วยเป็นอะไรล่ะ”

“ความจำเสื่อมครับ...”ลอสท์ตอบไปตามความจริง

“หา!”เธอร้องออกมาทันที “นายเลขต้องช่วยคุณแลให้ความจำกลับมาหรือไง”

“ครับ ก็ประมาณนั้น...ผมหวังว่าจะทำอะไรได้บ้าง”เด็กหนุ่มยิ้มฝืน ๆ

“หรือ โชคดีแล้วกัน”วิซพืมฟ้าแผ่วเบา หากเขามองไม่คิดไป ส่วนหนึ่งในแวตานั้นแน่นเปี่ยมด้วยความเป็นผู้นำนั้นกลับมีความเหงาแฝงอยู่จาง ๆ

“รักษาตัวด้วยนะครับ”ลอสท์ยกกระเป๋าสะพาย แยกไปคนละทางกับหัวหน้าสาวตรงหน้าประตู เด็กหนุ่มเดินขึ้นบันไดไปสู่ห้องที่เขาได้พบกับนักดนตรีสาวเมื่อวาน

ลอสท์มองเข้าไปในห้องที่ยังมีเสียงพูดคุยดังลอดมา เด็กหนุ่มสาวหลายคนยังคงนั่งอยู่ในห้อง ทว่าคนที่เขาตั้งใจมาหากลับไม่อยู่ในนั้น

ไปไหนกันนะ...ทั้งที่จำอะไรไม่ได้แบบนั้น...เธอไม่น่าจะไปที่ไหนได้...

เธอบอกว่าจะอยู่ที่นี้...

แต่ถ้าเธอเป็นอะไรไปล่ะก็...เขาคงจะโทษตัวเองไปตลอดชีวิตการ์เดียนที่เมื่อวานรีบวิ่งเลือกที่จะทิ้งเธอไปหาใครอีกคนที่รออยู่

“หวัดดี ลอสท์”น้ำเสียงร่าเริงดังขึ้นปลุกเขาให้ได้สติ เด็กสาวผมม่วงมัดรวบอย่างเรียบร้อยยื่นถือไวโอลินอยู่ข้าง ๆ ใบหน้างามประดับรอยยิ้มจาง ๆ

“เฟรย์!”เด็กหนุ่มผลอยยิ้มออกมาด้วยความโล่งใจ

“มาหาฉันเธอ”

“ใช่ครับ คือว่า...”ลอสท์สบนัยน์ตาสีมรกตสดใส “ไปตามหาความทรงจำของคุณกันไหมครับ”

“อืม...ที่ไหนล่ะ...”

“เอ่อ...ในเมือง...ตามห้าง...ที่สาธารณะทั่วไป...”

“ชะ ๆ จะชวนไปเที่ยวก็บอกมาเถื่อน่า ไปสิ”เฟรย์หัวเราะแผ่วเบา มืออีกข้างที่ไม่ได้ถือไวโอลินคว้าข้อมือเขาทันที

“ม...ไม่ใช่อย่างนั้นครับ”ใบหน้าของเขาขึ้นสีระเรื่ออย่างไม่มีเหตุผล “เอ่อ...ขอโทษนะครับ พอจะนึกออกไหมว่าคุณโดนรถชนที่ไหน คุณคงไม่อยากนึกถึงมันเท่าไรหรอก ขอโทษครับ...แต่ว่า...”

“อืม...”เฟรย์ยกนิ้วชี้แตะริมฝีปาก “ไม่รู้แะ นึกไม่ออกเลย แต่ถ้าลองเดินดูอาจจะนึกออกก็ได้ ไปกันเถอะ”

“ขอบคุณครับ” เด็กหนุ่มรีบสาวเท้าก้าวตามร่างบางที่คว้ามือเขาเดินนำไป

“เรื่องอะไรหรือ ฉันต่างหากที่ต้องขอบคุณ”

ทั้งสองเดินลงจากอาคารเรียน ผ่าน โรงอาหารที่มีเสียงดังเพราะมีคนอยู่มากกว่าบริเวณอื่น สนามกีฬาที่มีนักเรียนชายหลายคนเตะบอลอยู่ กระทั่งออกจากประตูโรงเรียนสู่ถนนกว้างที่มีรถมากกว่าปกติเพราะต่างก็รีบกลับบ้านหรือจัดการธุระอะไรให้เสร็จก่อนที่ยามวิกาลจะมาเยือน

เฟรย์ที่นำขามาตลอดเปลี่ยนให้ลอสท์เป็นคนนำทางแทน เขาพาเธอข้ามผ่านถนนที่รถต่างหยุดนิ่งเพราะสัญญาณไฟจราจรข้างหน้าเปลี่ยนเป็นสีแดงแล้ว

“เออ...ผมคงทำได้แค่พาเฟรย์เดิน ไปเรื่อย ๆ มันอาจจะน่าเบื่อสักหน่อยนะครับ...”

“ไม่เป็นไรหรอก แค่มีลอสท์อยู่เป็นเพื่อน แล้วยกยอช่วยแบบนี้ฉันก็ดีใจมากแล้วละ ขอပါจ่ะ”

“ไม่เป็นไรครับ” ลอสท์ขยับยิ้ม

หากเธอเป็นการ์ตูนจริง ๆ ก็คงเป็นไปได้ที่จะนี่อะไรออก... ทว่าเฟรย์ก็ยังจำได้ว่าตัวเองถูกรถชนและชอบไวโอลินมากมายเพียงใด ขณะที่เขาทำอะไรไม่ได้นอกจากฝันซ้ำ ๆ ถึงสถานที่ที่ที่ทรمانหนาวเหน็บและไม่มีสิ่งใดอยู่ ดังนั้น... ถ้าเป็นเธอก็อาจจะได้รับความทรงจำกลับคืนมาก็เป็นไปได้...

ถ้าเป็นเช่นนั้น... ผู้คนที่เธอเคยรัก และคนที่รักเธอ ก็อาจไม่ต้องเศร้าเสียใจจากการตายของเธอ...

และคงจะกลับมามีความสุขได้อีกครั้ง... เหมือนตอนที่เธอเคยมีชีวิตอยู่

เขาเดินเข้าสู่ย่านการค้าแทนที่จะเดินไปตามบ้านเรือนต่าง ๆ เพราะมันมีจำนวนมากเกินไปและไม่อาจทราบได้ว่าเด็กสาวเคยเกี่ยวข้องกับบ้านหลังไหน ขณะที่ร้านค้าต่าง ๆ น่าจะเป็นที่ ๆ เธอเคยไปอย่างแน่นอน

เด็กหนุ่มพาเธอเดินผ่านร้านขายอาหาร ร้านขายหนังสือ และของใช้จำเป็นที่เรียงรายกันเป็นแถวมากกว่าสิบร้าน トラバจนท้องฟ้าแปรเปลี่ยนเป็นสีส้มแล้ว ผู้คนลดน้อยลงมาก แม้ค่าตามร้านเองก็เริ่มเก็บของแล้ว เพราะอีกไม่นานก็จะเข้าสู่รัตติกาลที่ทุกคนต่างหาวาดหัว

ลอสท์หยุดลงหน้าอาคารสองชั้นแห่งหนึ่งที่ติดป้ายว่าโรงดนตรี กำแพงประตุมิโปกเตอร์โปรโมตการแสดงต่าง ๆ รวมทั้งประกาศการแข่งขันของผู้มีอายุไม่เกินยี่สิบปีในอีกสามวันข้างหน้า ทว่าในตอนนี้อยู่ได้ถูกล็อกไว้

“ที่นี่เป็นที่แสดงดนตรีที่จัดขึ้นเกือบทุกอาทิตย์ แล้วก็จัดการแข่งขันบ่อย ๆ ด้วยครับ คนที่เล่นไวโอลินเก่งอย่างคุณ น่าจะเคยมาที่นี่” ลอสท์กล่าวแนะนำ ที่เขาไม่พาเธอมาที่นี่ตั้งแต่แรกเพราะมันอยู่ไกลกว่าร้านค้าต่าง ๆ จึงไม่อยากเสียเวลาเดินกลับไป

“อืม...”เฟรย์ตอบรับแผ่วเบา นัยน์ตาสีมรกตจ้องมองอย่างเลื่อนลอย แล้วจู่ ๆ เธอก็ออกวิ่งไปสุดฝีเท้าโดยที่เธอไม่ทันตั้งตัว!

“เฟรย์! เดี่ยวสิครับ!” ลอสท์ตะโกน ออกวิ่งตามไปโดยใช้สายลมพลังของการเดินช่วยเสริม ทว่าเธอไม่ฟังเสียง นำแปลกที่ร่างบางวิ่งเร็วมาก...เร็วเสียจนทิ้งระยะห่างออกไปเรื่อย ๆ เร็วจนการเดินอย่างเขาไม่อาจตามทัน!

ในตอนนั้นเสียงโทรศัพท์ของเขาที่ร็อกเป็นคนซื้อให้เพื่อความสะดวกเวลาอยู่ในโลกมนุษย์ก็ดังขึ้น เรียกให้ฟีเท้าหยุดชะงักจนนักดนตรีสาวหายลับตาไป

เด็กหนุ่มหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาจากกระเป๋ากางเกง เมื่อเห็นเบอร์ของคนที่ติดต่อมาก็อดหงุดหงิดไม่ได้ เขาคิดว่าเป็นร็อกที่มีเรื่องสำคัญในฐานะการ์เดียนโทรมา ทว่ากลับเป็นเพื่อนร่วมชั้นเรียนไปได้

ในฐานะมนุษย์...ก็มีเพียงคนเดียวที่ติดต่อกับเขา...

“ลอสท์ บ้านนายอยู่ใกล้ย่านการค้าสินะ มาหาฉันที่หน้าห้างหน่อย ห้างเดิมที่ฉันเคยเรียกนายมานั้นแหละ”

“ผมไม่...”

“ฉันมีเรื่องสำคัญ แล้วจะรอนะ” ว่าจบเธอก็ตัดสายไปทันที เรียกให้เด็กหนุ่มถอนหายใจเฮือกใหญ่

เขาไม่รู้ว่าเฟรย์ไปที่ไหน...วิ่งตามสิ่งใดไป อีกทั้งนี่ก็ใกล้ยามวิกาล และวิหคกำลังรอเขาอยู่ไม่ไกลจากที่นี่เท่าไรนัก...ด้วยนิสัยของเธอ คงจะรออยู่ที่นั่นจนกว่าเขาจะไปหาเป็นแน่...

เขาควรจะทำอย่างไร...ตามหาเฟรย์หรือ ไปหาวิหค?

“เฮ้ ลอสท์!” เสียงทุ้มต่ำคุ้นหูดังขึ้นจากข้างหลัง เรียกให้ลอสท์ขยับยืมพร้อมหันกลับไปทันที

“รุ่นพี่!”

“มาทำอะไรแถวนี้วะะ ทำหน้าลำบากใจเชียว เกิดอะไรขึ้น”

“ผมรู้จักคน ๆ หนึ่ง...เธอชื่อเฟรย์...มีพลังที่สู้กับปีศาจได้...เธอเสียความทรงจำทุกอย่างแต่จำได้ว่าตัวเองถูกรถชน แล้วก็ชอบไปโอดินมาก รุ่นพี่ว่าเธอเป็นการ์เดียนหรือเปล่าครับ”

“เออ...”ดวงตาสีม่วงดูหนักใจ “เท่าที่ฉันรู้การ์เดียนเมื่อรู้สึกตัวครั้งแรกหลังจากตายไปก็จะอยู่ในโลกแบบเดียวกับที่นายตื่นขึ้นมา แล้วก็จะมีการเดินรุ่นพี่รออยู่ที่นั่นแหละ...นายมากับเด็กนั้นรี แล้วหายไปไหนแล้วล่ะ”

“คือ...อยู่ ๆ เฟรย์ก็วิ่งไปครับ เธอเร็วมาก...ผมใช้พลังวิ่งตามแต่ก็ไม่ทัน แล้วเพื่อนผมอีกคนก็โทรมาเรียกให้ผมไปหาที่ห้างที่อยู่ใกล้นี้...” ลอสท์กำมือแน่น

“เออ เอจี้ เด็กเฟรย์นั่นหน้าตาเป็นไง”

“เฟรย์...ตัวสูงประมาณผมครับ ผมสีม่วงรวบไว้แล้ว...ตาสีเขียว ถือไวโอลิน”

“เออ...เวลาแบบนี้ไม่น่าจะหายาก ฉันจะลองหาดู ส่วนนายไปหาเพื่อนนายก่อนเถอะ ให้เธอกลับบ้านเร็ว ๆ ถ้าเจอปีศาจแล้วจะยุ่ง ให้ตายสิ เธอไม่กลัวปีศาจหรือ ใจนะ...” รื้อคอถอนหายใจ

“ขอบคุณมากครับ” ลอสท์โค้งตัวให้อีกฝ่ายที่ยกมือโบกเป็นเชิงบอกว่าไม่เป็นไร เมื่อเห็นเช่นนั้น เด็กหนุ่มก็รีบวิ่งผ่านไปอีกสองซอยที่ร้านต่าง ๆ เก็บของหมดแล้ว หน้าอาคารสูงใหญ่มีเด็กสาวผมสีน้ำตาลแดงยืนอยู่เพียงคนเดียว ในมือมีถุงใส่ข้าวของมากมาย อีกทั้งบางส่วนก็วางอยู่บนพื้น

“มีอะไรหรือครับ” เด็กหนุ่มหอบหายใจเล็กน้อย

“จะให้ช่วยถือของนะ ของพวกนี้กรรมการนักเรียนฝากซื้อไปจัดงานโรงเรียน” วิชตอบ

“เรื่องแค่นั้น...” ลอสท์กักฟัน หากเป็นเวลาอื่นเขาคงไม่รู้สึกละไร แต่ในตอนนี้เฟรย์กำลัง...

เธออาจจะพบกับอันตรายก็ได้...แม้ว่าเธอจะออกตามหาแล้ว...

แต่ถ้าไม่พบ...แต่ถ้าเฟรย์เป็นอะไรไป...

นั่นก็เพราะความคิดของเขา ที่ไม่ติดตามเธอไปเอง

“ไปส่งที่บ้านหน่อย”

“ได้” เด็กหนุ่มตอบเสียงต่ำก่อนจะซ่อนร่างบางขึ้น แล้หยิบถุงข้าวของที่เหลือที่เธอวางไว้กับพื้นขึ้นมา

“ลอสท์! นายทำ...!” วิชผลึกเขาออก ทว่าเมื่อเห็นดวงตาสีครามคู่นั้นดูเย็นชาอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน เด็กสาวก็เงยไป อครู้สึกหัวัน ๆ ในใจไม่ได้

สายลมพัดกรรโชกรุนแรง ลอสท์วิ่งด้วยความเร็วเหนือมนุษย์โดยไม่เกรงกลัวสายตาใครเพราะแทบไม่มีใครอยู่
อีก

“ช่วยหลบตาลงด้วยครับ” ลอสท์เอ่ยเสียงเรียบ

“ทำไม...”

“ช่วยหลบตาลงด้วยครับ” เด็กหนุ่มทวนซ้ำประโยคเดิม ทำให้คนในอ้อมแขนไม่กล้าทำอะไรอีก ได้แต่ทำตามอย่างว่าง่ายผิดธรรมดา เพราะเธอก็รู้สึกได้ว่าลอสท์ไม่ได้อยู่ในสภาพปกติเช่นกัน

วิชไม่กล้าลืมตาขึ้นเพราะกลัวว่าลอสท์จะ โกรธ ยิ่งเมื่อทบทวนสิ่งที่เธอทำลงไปก่อนหน้านี้หลาย ๆ อย่าง แม้เขาจะไม่ได้แสดงท่าทีอะไรออกมาเลยก็ตาม เด็กสาวรับรู้เพียงสายลมที่พัดปะโบหน้าและความอบอุ่นจากกายการ์เดียนหนุ่มเท่านั้น

เพียงไม่นาน ลอสท์ก็หยุดลงหน้าบ้านของเธอ เด็กหนุ่มปล่อยร่างบางที่ลืมหืมตาขึ้นแล้วให้กลับมาขึ้นบนพื้นอย่างนุ่มนวลก่อนจะวางถุงข้าวของไว้บนพื้นข้าง ๆ

“แค่นี้คงพอนะครับ”พูดจบเด็กหนุ่มก็หันหลังจากไปทันที ทิ้งให้วิชมองตามด้วยแววตาหงาเศร้าระคนรู้สึกผิดอย่างที่ไม่มิใครเคยเห็น และจะไม่มีวันได้เห็นอย่างแน่นอน

“ขอโทษ...”เธอเอ่ยแผ่วเบา ปล่อยให้เสียงนั้นจางไปกับสายลมโดยไม่มีใครได้ยิน...

“เป็นยังไงบ้างครับรุ่นพี่”เมื่อลอสท์เดินจากมาได้สักพักก็หยิบโทรศัพท์โทรหาคนเป็นรุ่นพี่ทันที

“ไม่ไหว มันกว้างเกินไป ไหวยังงี้ก็ไม่เจอ ถึงจะไม่มีคนแล้วก็ตาม...”

“ครับ ขอขอบคุณมากนะครับ ผมจะรีบไป”เด็กหนุ่มตัดสายไป เงยหน้ามองท้องฟ้าสีน้ำเงินเข้มซึ่งตะวันได้ลับไปแล้ว

ลอสท์ถอนหายใจพลางกระโดดขึ้นสู่หลังคาอีกครั้ง ฟุ้งทะยานกลับสู่ที่เดิมท่ามกลางคืนฟ้าราตรีกาล

เพียงชั่วครู่ เด็กหนุ่มก็กลับมาถึงบริเวณ โรงดนตรี เสียงไวโอลินที่ดังก้องท่ามกลางค่ำคืนที่เงียบสงัด เรียกให้ร่างผอมหยุดชะงักลงหน้าอาคารนั้น ประตูที่ก่อนหน้านี้ลงกลอนล็อกไว้สามารถเปิดได้แล้ว

ลอสท์ก้าวไปข้างในที่มีดสนิท แต่ด้วยสัญชาตญาณที่เหนียวแน่นทุกตัวไปจึงสามารถมองเห็นทางได้บ้าง ห้องที่เขาอยู่เป็นเพียงที่โล่งกว้างที่ด้านซ้ายขวามีร้านอาหารขนาดเล็กซึ่งบัดนี้ถูกปิดไว้รวมทั้งซุ้มจำหน่ายด้วย

เด็กหนุ่มก้าวขึ้นบันไดไป ยิ่งเข้าไปใกล้เสียงไวโอลินก็ยิ่งชัดขึ้น ทว่าท่วงทำนองนั้นก็กลับถูกรรเลงด้วยเสียงสูงรุนแรงเสียดแทงหู จนเขาปวดหัวและรู้สึกเจ็บปวดขึ้นมาอย่างไม่มีเหตุผล

ลอสท์เดินเลี้ยวไปทางขวาแล้วผลัดประตูไม้ขนาดใหญ่ของห้องด้านเสียงออกไปในมิดสนิทไร้แสงใดไม่ต่างจากชั้นล่างของอาคาร ด้านหน้าสุดมีเวทีที่วางเปล่าตั้งตระหง่าน แก้วอัฐเล็กน้อยตั้งเรียงเป็นแถว กึ่งกลางห้อง เด็กสาวยืนหลับตาบรรเลงเพลงอย่างสงบนิ่ง

ทว่าที่มุมห้องนั้น...

ชายลึคนอนแน่นิ่งสิ้นสติ เด็กหนุ่มสัมผัสทองคนเดียวที่ยังได้สตินั่งกุมขมับอยู่ข้าง ๆ ร่างผอมสิ้นเทาด้วยความหวาดกลัวและเจ็บปวด กรามถูกกดแน่นจนเห็นเป็นสันนูน

“เฟรย์...!” เด็กหนุ่มร้องด้วยความตกใจ

“จำได้แล้วล่ะ...” เฟรย์ตอบแผ่วเบาพร้อมฝืนยิ้มที่ยังคงสีไวโอลินในมือไม่หยุด “ฉันจำทุกอย่างได้หมดแล้ว”

“แล้วทำไม...” ลอสท์ชะงักไปเมื่อเห็นหยาดน้ำใสไหลออกมาจากนัยน์ตาสีเขียวมรกตคู่นั้น

“หมอนั้น...” เธอจ้องเด็กหนุ่มมทองเหมิ่ง “หมอนั้นเป็นคนฆ่าฉัน!”

“ไม่นะ! ไม่ใช่... ฉันแค่... อ้อ!” เขาพยายามเปล่งเสียงแหบพร่าออกมา ทว่าก็ต้องหยุดไปเมื่อเสียงดนตรีสูงขึ้นผิดจังหวะ จนแม้แต่การเคียนหนุ่มยังรู้สึกปวดแปลบ

“... ลอสท์ เห็นโปสเตอร์งานแข่งดนตรีข้างล่างแล้วใช่ไหม” เด็กสาวกล่าวเสียงเรียบ เมื่อเห็นคู่สนทนาพยักหน้าจึงเอ่ยต่อ “ฉันก็ลงแข่งด้วย... หมอนี้เป็นลูกคนรวยที่มีพรสวรรค์ทางด้านนี้ แต่ก็ยังแพ้ฉันอยู่ มันบอกให้ฉันถอนตัวไป แต่ฉันไม่ทำตาม มันเลยสั่งคนมาฆ่าฉัน”

“ไม่ใช่..! ฉันแค่สั่งให้เจ้าพวกนั้นทำให้เธอบาดเจ็บจนแข่งไม่ได้เท่านั้น แต่ว่ามันกลับ...”

“แล้วมันต่างกันตรงไหน ในเมื่อมันเป็นคำสั่งของนาย!” เฟรย์ทวาด สีเครื่องสายในมือรุนแรงขึ้นจนน่าหวั่นเกรงว่าสายนั้นจะขาดออกจากกัน

“ฉันขอโทษ... การแข่งขันมันสำคัญกับฉันมาก ฉันไม่ได้ตั้งใจ.. ฉัน...”

“นายขอโทษแล้วมันทำให้ฉันกลับไปมีชีวิตได้หรือไง! นายทำได้หรือไง!!” พรึบตานั้นเสียงไวโอลินแหลมสูงไม่เหลือความไพเราะแม้แต่เศษเสี้ยว รวากับเป็นบทเพลงที่ดังขึ้นเพื่อการทำลายล้างเท่านั้น ทว่าเฟรย์ไม่ได้บรรเลงมันแล้ว... แต่กลับปรากฏไวโอลินสองเครื่องข้างกายร่างบางและเป็นเริ่มเล่นด้วยตัวมันเอง!

ไม้สีไวโอลินในมือซ้ายกลับกลายเป็นคาบเรียวคม ขณะที่เครื่องไวโอลินในมือขวาเปลี่ยนเป็นโล่ขนาดยักษ์ สายลมพัคครร โขกทั้งที่ไม่มีหน้าต่า นัยน์ตาสีเขียวแปรเปลี่ยนเป็นสีแดงฉาน สีหน้าของเธอว่างเปล่าเช่นจานดูน่ากลัวไม่เหมือนเฟรย์ที่เขารู้จักเลยสักนิด

“ฟ... เฟรย์...!” ลอสท์เปล่งเสียงแหบพร่าลอดผ่านไรฟนที่ขบแน่น สองมือยกปิดหูตั้งแต่ท่วงทำนองรุนแรงเริ่มบรรเลง

ร่างบางหายลับไปจากจุดเดิม เด็กหนุ่มพยายามกวาดตามองทว่ามองไม่เห็นสิ่งใด เว้นเสียแต่เสียงดังเครื่องหลายคราจากการปะทะกันของโลหะ และท้ายที่สุดกลิ่นคาวโลหิตก็โขยไปทั่วห้อง

“ลอสท์! เธอไม่ใช่การเคียน เธอเป็นปีศาจ!!” เสียงทุ้มต่ำที่เขาจำได้สีตะโกน รือคยีนอยู่บนน้ำประดู ขณะที่เฟรย์ยืนอยู่บนเวที ดันแขนขวาของชายหนุ่มซึ่งถือดาบอยู่มีโลหิตไหลท่วมออกมา

“ม...หมายความว่ายังไงครับ!” ดวงตาสีครามเบิกกว้างมองสลับระหว่างเพื่อนสาวและรุ่นพี่ของตนด้วยความไม่เข้าใจ

“...เธอเป็นวิญญาณมนุษย์ที่ตายไปแล้ว และยึดติดกับบางสิ่งมากเกินไป จนกลายเป็นปีศาจ!!!” ชายหนุ่มตะโกนพลางพุ่งเข้าหาอีกฝ่ายที่ทะยานเข้ามา ปะทะกันที่กึ่งกลางห้องก่อนจะผละออก การเคลื่อนไหวนั้นรวดเร็วราวรำรำกลางท่วงทำนองรุนแรง ก้าวอึดมีระยะขนาดทั้งจากพลังเสียงดนตรีและการเคลื่อนไหวของทั้งสองเอง

ลอสท์ขึ้นนั่งกำมือแน่นทำอะไรไม่ถูก ส่วนเด็กหนุ่มผู้สังหารเธอได้สิ้นสติตามชายผู้เป็นลูกน้องทั้งสี่ไปแล้ว

เสียงโลหะปะทะกันถี่ราวจุกดงกติก ก่อนที่ใบดาบในมือเธอจะหักสะบั้นลอยขึ้นสูง และร่วงลงมาหันปลายใส่แผ่นหลังของเขา ชายหนุ่มหมุนตัวหลบไปด้านหลัง แต่ร่างกำยำก็ต้องถลาล้มชนเก้าอี้ที่ล้มกลิ้งนกลาดเมื่อถูกโล่เหล็กกระแทกเข้าเต็มแรง

ทว่าเฟรย์ไม่ได้ตามซ้ำ เด็กสาวพุ่งสู่ผู้สังหารตนซึ่งสิ้นสติอยู่มุมห้อง ดาบเรียวกุญแจขึ้นสูง...

ลอสท์ปรากฏตัวตรงหน้าเธอในตอนนั้น ใช้มือที่เคลือบด้วยสุญญากาศกำดาบอีกฝ่ายไว้แน่น หยดปลายดาบห่างจากแผ่นอกของตนห่างเพียงไม่กี่เซนติเมตร

“ลอสท์ ระวังด้วย!! วิญญาณที่เพิ่งเปลี่ยนเป็นปีศาจจะมีพลังมากกว่าปีศาจธรรมดา!!” ร็อกตะโกนบอก

“เฟรย์ คุณไม่ควรทำแบบนี้...” เด็กหนุ่มจ้องมองคนตรงหน้าด้วยแวตาดำเจ็บปวด แต่สีหน้าของเด็กสาวก็ไม่มีสิ่งใดนอกเสียจากความว่างเปล่า

“...ไม่มีประโยชน์! ปีศาจเกิดใหม่จะไร้สติ ไม่รับรู้อะไรทั้งนั้น!” การ์เดียนรุ่นพี่บอกซ้ำ

เฟรย์ดึงดาบกลับด้วยแรงมหาศาล มันบาดลึกลงบนมือของเขาแม้ว่าจะมีพลังป้องกันแล้วก็ตามเรียกโลหิตให้สาดกระเซ็นใส่ใบหน้าขาวฟ่องว่างเปล่า ก่อนที่เด็กสาวจะแทงใส่สุดแรง

ทว่าการ์เดียนหนุ่มกลับไม่หลบ...!!!

คมดาบแทงทะลุขึ้นไปข้างหลัง ลอสท์เปล่งเสียงร้องออกมาแผ่วเบา กัดฟันข่มความเจ็บปวดที่กลืนกินเร็วแรง ทั่วกายไป

“ลอสท์ นี่นาย...!” ร็อกทวาด เบิ่งตามองด้วยความตกใจ

“ได้สติสักทีสิครับ เฟรย์” ลอสท์ฝืนยิ้มออกมา ขึ้นมือเขียนเขียนสัมผัสใบหน้าเด็กสาวอย่างอ่อนโยน “...เฟรย์ของผม...เฟรย์ที่ผมรู้จักแม้จะเป็นเวลาสั้น ๆ ไม่ใช่ปีศาจ...”

เด็กสาวดึงดาบออกแล้วยกดาบไปข้างหลังเตรียมแทงซ้ำอีกครั้ง...

“เฟรย์เป็นมนุษย์...เฟรย์เป็นเพื่อนของผม!”เขาตะโกน จ้องมองคมดาบที่พุ่งเข้ามาโดยไม่คิดเคลื่อนกายหลบ ทั้งที่
การ์เดียนแห่งสายลมอย่างเขาคงจะหลบพ้นได้

โลหะสัมผัสผิวกายเด็กหนุ่มก่อนจะหยุดชะงัก นัยน์ตาสีแดงของเธอกลับเป็นสีเขียวดังเดิมทว่าน้ำตากลับไหลลง
มาไม่หยุด

“ทำไมต้องทำแบบนี้ด้วย”เฟรย์ถามเสียงสั้น

“เพราะเฟรย์เป็นเพื่อนของผม...ไม่ใช่ปีศาจ...”ลอสท์ยิ้มเมื่อเห็นเธอได้สติกลับคืนมา ทว่ามันก็ยังคูฝืนเพราะความ
เจ็บปวดจากบาดแผลอยู่ดี ใบหน้าเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นขาวซีดราวแผ่นกระดาษ

“เราเพิ่งรู้จักกัน ไม่ใช่หรือไง!”

“ใช่..แต่เราก็เรียกว่าเป็นเพื่อนกันแล้วใช่ไหมครับ”การ์เดียนหนุ่มเหลือบมองเด็กหนุ่มผมทองข้างหลังตน “แล้วผม
เองก็เป็นการ์เดียนที่มีหน้าที่ปกป้องมนุษย์ ถึงแม้เขาจะเป็นคนเลวก็ตาม”

“...ถอยไป”เฟรย์เม้มปาก

“ผมทำอย่างนั้นไม่ได้”ลอสท์กล่าวเสียงเรียบ “...เมื่อกี้เพราะเฟรย์ยังไม่ได้สติ ผมถึงไม่ตอบโต้...ผมอยากคุย
กับเฟรย์ที่เป็นตัวของเฟรย์ และหากต้องสู้กันจริง ๆ ...ก็อยากจะทำให้เฟรย์ที่เป็นตัวเฟรย์เป็นคนตัดสินใจ”

“ลอสท์...!”เด็กสาววาด มือบางกำดาบแน่น

“ผมไม่อยากจะสู้กับเฟรย์!”การ์เดียนหนุ่มกัดฟันเรียกดาบสุญญากาศขึ้นมาในมือ

“งั้นแก่นายถอยออกไปก็พอ!”

“ทำไมเฟรย์ต้องทำร้ายมัน! เฟรย์ไม่ใช่ปีศาจแต่เป็นมนุษย์...เพียงแค่เฟรย์เลือกที่จะเป็นมนุษย์ เพียงแค่เป็นความ
ต้องการของเฟรย์...”

“คนชั่ว ๆ แบบมัน...ถ้าปล่อยให้รอด ไปก็คงไปฆ่าคนอื่นอีก! มันฆ่าฉัน..ทำให้ฉันเป็นแบบนี้...”

“เพราะเขาชั่ว เฟรย์ถึงไม่จำเป็นต้องลดตัวไปเป็นปีศาจเพราะคนชั่ว ๆ แบบเขาไงครับ!”

“ลอสท์ ถ้านายไม่ถอยไป ฉันจะแทงนาย!”เฟรย์ยกดาบขึ้นเป็นเชิงบอกว่าเอาจริง กระนั้นน้ำตายังคงไหลลงมาไม่
หยุด ภายในใจของเธอสับสนขัดแย้งราวกับพายุบ้าคลั่ง

“...ถ้าเป็นเช่นนั้น...ถ้าเฟรย์ตัดสินใจจะสู้ ผมก็คงต้องสู้...”เด็กหนุ่มเอ่ยแผ่วเบา ยกศาสตราในมือขึ้นในท่าพร้อม
ต่อสู้

“นาย..!”วิญญาณสาวพาดคาบลงมา ไม่อาจสรรหาคำพูดใด ๆ ได้อีก ลอสท์ยกคาบป้องกัน ได้ทัน กระสุนสายลมที่เริ่มก่อตัวตั้งแต่มองกันเมื่อครู่พุ่งเข้าใส่ร่างบางที่ขกโลโละหะป้องกัน กระนั้นก็ผลักให้เธอถลาไปด้านหลังหลายเมตร

ในวินาทีถัดมา เฟรย์เป็นฝ่ายพุ่งกลับมาหาเขาเอง คมดาบโลละเรียวรุกไล่รวดเร็วรุนแรง เพียงห้ากระบวนท่า ศาสตร์สายลมก็กระเด็นหลุดออกจากมือ

เด็กสาวตัวดำขาใส่ปลักให้ร่างพอมลึมลง เฟรย์ขึ้นคร่อม ยกดาบขึ้นสูงด้วยมือที่สั่นเทา แต่กลับไม่อาจแทงลงไปได้ และไม่อาจจะผละจากไปได้ เมื่อลอสท์จับข้อมืออีกข้างที่ถือโลไว้แน่น

“...ถ้าเฟรย์จะฆ่าเขา เฟรย์ก็ต้องฆ่าผมก่อน...”ลอสท์เอ่ยแผ่วเบาด้วยแวดตาที่ไม่มีความลังเลหวาดกลัว

“ทำไม...ลอสท์! ทำไมนายถึงต้องปกป้องคนแบบนี้ถึงขนาดนี้!”เธอถามเสียงสั่น

“...ก็มันเป็นหน้าที่นี่ครับ ผมจะไปขัดอะไรได้”เด็กหนุ่มฝืนยิ้ม

“ทำไม...ทำไมถึงเป็นแบบนี้...”เฟรย์ปล่อยศาสตราวุธลงข้างกาย ชบหน้าลงกับแผ่นอกอีกฝ่ายปล่อยให้เสียงสะอื้นและน้ำตาไหลออกมาไม่หยุด เด็กหนุ่มทำได้เพียงยกมือสัมผัสแผ่นหลังนั้นอย่างอ่อนโยน

เวลาผ่านไปนานพอควร รือคดอนหายใจเอือกใหญ่แล้วลุกเดินมาหา ก้มลงแตะบ่านักดนตรีสาวคราหนึ่งแล้วพูดขึ้น

“ฉันไม่ได้อยากขัดอะไรหรอกนะ แต่ว่าถ้าปล่อยให้เลือดของเจ้านั้นไหลออกมาเรื่อย ๆ แบบนี้ มันคงจะตายไปซะก่อน...ไม่สิ ใช้คำว่าตายคงจะผิดสำหรับการ์เดียนที่เคยตายไปแล้ว แต่การ์เดียนก็สลายไปจากโลกใบนี้ได้เหมือนกัน”

“จ...ขอโทษ”เฟรย์รับผละออกมาทันที

“เฮ้อ...นายนี่ก็ไม่ไหวเลยนะลอสท์”ชายหนุ่มนั่งลงข้าง ๆ ทาบมือเหนือบาดแผล ทำให้มันสมานเข้าหากัน “แผลเก่ายังไม่ทันหายดีก็ได้แผลใหม่อีกแล้ว ไร้ตายสิ”

“ขอโทษครับ”ลอสท์ตอบยิ้ม ๆ ก่อนจะลุกขึ้นยืนเมื่อคนเป็นรุ่นพี่ยกมือออก ร่างพอมเซเล็กน้อย เฟรย์ที่อยู่ใกล้ ๆ รีบคว้าแขนเขาไว้ทันที

“ขอโทษนะ...เจ็บมากไหม”

“ผมไม่เป็นไรครับ”

“เออ...นี่ แล้วเธอจะทำยังไงต่อไป”รือคถาม

“มีพวกนายอยู่แบบนี้ ฉันคงทำอะไรหมอนั่น ไม่ได้หรอก”เฟรย์ถอนหายใจ “ถึงจะแค้นแต่ต่อให้ฆ่ามันไปฉันก็ไม่กลับไปมีชีวิตได้อยู่ดี...พยายามจะคิดแบบนี้ละ ฉันไม่อยากสู้กับพวกนายนี่นา”

“แล้วเธอยังยึดติดกับอะไรรออยู่กันเล่า ไม่อย่างนั้นเธอก็คงไม่อยู่ในโลกนี้ต่อไปแล้ว”

“...ไวโอลิน” ลอสท์เอ่ยแผ่วเบา จ้องมองไปที่ไวโอลินสองเครื่องซึ่งก่อนหน้านี้ได้บรรเลงท่วงทำนองรุนแรง แต่มันก็หยุดลงไปนานแล้วโดยที่ไม่มีใครรู้ตัว

“อืม...ก็คงจะเป็นแบบนี้แหละ ฉันชอบมันมากนี่นา” เธอยกดาบและโลโลหะขึ้นมา มันกลับสภาพเป็นไวโอลินดั้งเดิมอย่างน่าอัศจรรย์

“จึ้นเธอช่วยเล่นให้ฟังสักเพลงสิ” ประโยคนี้ดังมาจากหน้าประตู เรียกให้ทุกสายตาหันกลับไปมอง ชายหนุ่มผมสีดำยาวประบ่าในชุดสูทเดินเข้ามา นัยน์ตาสีฟ้าแม้จะเรียบนิ่งแต่ก็ดูอ่อนโยน ใบหน้าที่ดูหล่อเหลารับกับชุดสูทจนทำให้เขาดูเหมือนนายแบบชื่อดัง

“เรย์! รื้อเครื่องจึ้น “นายหาฉันเจอจริง ๆ ด้วย ฮ่า ๆ”

“ไม่ใช่เรื่องยากในเวลาแบบนี้” เรย์ตอบเสียงเรียบ

“ลอสท์ เฟรย์...คน ๆ นี้คือคนที่ฉันทำพันธะสัญญาด้วย ตอนพนายฝึกฉัน ไม่ได้อยู่ใกล้เขาเท่าไรหรอกไม่ได้เจอกันไง”

“การเคียนที่ไม่อยู่ใกล้คนที่ต้องปกป้อง...ทำหน้าที่ได้แย่นะ” ชายหนุ่มขยับยิ้มที่มุมปาก

“เฮอะ แต่นายก็ปลอดภัยดีนี่นา แล้วถ้านายเจออันตราย ฉันก็มั่นใจว่าจะไปหานายได้ทันทีอยู่ดีนั่นแหละ”

“เรื่องของฉันกับนายเอาไว้ก่อนเถอะ” เรย์บอก หันกลับไปมองเด็กสาวเพียงคนเดียวในห้อง “ฉันเป็นนักดนตรีเหมือนกัน แล้วก็เป็นหนึ่งในกรรมการของการแข่งที่จะจัดในอีกสามวันข้างหน้าด้วย เธอจะเล่นให้ฉันตัดสินได้ไหม”

“จ...ฉัน...” เฟรย์นิ่งไป มีบางคำไวโอลินแน่น เธอก้มหน้าไม่ยอมสบตาใคร “ฉันทำไม่ได้”

“เฟรย์” ลอสท์เรียก “คุณชอบไวโอลินมากไม่ใช่หรือครับ ทำไมถึงไม่เล่นมันล่ะครับ มันเป็นฝันของคุณไม่ใช่หรือ”

“เพราะชอบมันมากนะสิถึงได้เล่นไม่ได้” เด็กสาวยังคงไม่สบตาใคร

“ทำไมล่ะครับ ฝีมือของเฟรย์นะ ย่อมเป็นที่หนึ่งไม่ว่าที่ไหน...ถึงจะไม่มีโอกาสได้เล่นในเวทีระดับโลก แต่ว่าถ้าเป็นที่นี้...ที่มีคุณเฝ้ารับฟัง...แสดงให้คุณเฝ้าเห็นสิครับว่าคนที่เป็นที่หนึ่งของการแข่งนี้คือคุณ”

“ไม่ ฉันไม่ต้องการอะไร” เฟรย์เงยหน้ามองลึกลงในนัยน์ตาสีคราม “ฉัน...ฉันขอแค่มีใครสักคน...มีลอสท์คนเดียวที่ฟังเพลงของฉัน แค่นั้นก็พอแล้ว!”

“เพลงของคุณดีเกิน ไปสำหรับผมนะครับ” ลอสท์จับบ่าคนตรงหน้าไว้ “เพลงของเฟรย์ไม่ได้มีไว้เพื่อเล่นให้ผมฟังคนเดียว... ไม่ใช่ในห้องแคบ ๆ แต่เป็นโลกกว้างที่มีทุกคนรับฟัง ทุกคนบนโลกจะชอบเสียงของเฟรย์...และผมเองก็จะรับฟังเฟรย์ตลอดไปอยู่ตรงนี้ครับ”

“ไม่...” เด็กสาวพูดทันที “ถ้าฉันเล่นมันตอนนี้...ฉันคงจะหายไป ฉันคงไม่ได้อยู่ที่นี้อีก...แต่ฉันอยากจะอยู่กับลอสท์...ฉันยังไม่ได้อธิษฐาน ยังไม่ได้ตอบแทนนายเลย!”

“ไม่ครับ” เขาพินยิมพลาบสายหน้าช้า ๆ “ผมไม่อยากจะสิ่งตอบแทนอะไร...แต่ถ้าเฟรย์อยากจะมอบมันให้ ก็ช่วยเล่นไวโอลินให้ผมกับทุกคนฟังในตอนนี้เถอะครับ”

“ฉันอยากอยู่กับนาย เราเพิ่งรู้จักกัน...ถ้าเรารู้จักกันก่อนหน้านี้ เราต้องเป็นเพื่อนสนิทกันแน่ ๆ” เธอกำคอเสื้อของเขาแน่น นัยน์ตาสีเขียวมรกตเริ่มมีน้ำตาคลอ

“ผมก็อยากครับ...อยากจะอยู่กับเฟรย์ให้นานกว่านี้...เราเพิ่งได้รู้จักกันแท้ ๆ ...” ลอสท์เอ่ยแผ่วเบา แววตาแสดงความเหงาออกมา “แต่ว่า...ไม่ใช่ที่นี่ครับ เฟรย์อยู่ที่นั่นไม่ได้ ผมไม่รู้ว่าจะต่อจากนี้จะเป็นยังไง...แต่ว่า...เราจะได้เจอกันอีกแน่นอนครับ”

“จริง ๆ เหรอ...เราจะได้เจอกันอีกเหรอ ฉันจะไปเกิดใหม่หรือว่าจะไปอยู่ในโลกแบบไหนกัน...แล้วฉันจะยังจำเรื่องที่เกิดขึ้นได้เหรอ แล้วนายล่ะ...”

“ถ้าเราได้พบกันอีกครั้ง...ผมจะจำคุณให้ได้ครับ” ลอสท์เว้นระยะ “ไม่ว่าคุณจะไปอยู่ท่ามกลางคนนับพัน ถ้าหากว่าผมได้เห็น ผมจะจำคุณได้ที่...ถ้าหากว่าผมได้ยินเพลงของเฟรย์ ผมจะจำได้ที่...เพลงของเฟรย์...ผมจะไม่มีวันลืม เพลงที่เพราะและสวยงามที่สุดเท่าที่ผมเคยได้ยิน”

“จริง ๆ นะ...นายจะไม่ลืมฉันนะ” เฟรย์ถามเสียงดัง

เขากัดฟันพยักหน้า กลืนน้ำตาที่เริ่มจะไหลออกมา...

เขาเอ่ยออกไปทั้ง ๆ ที่รู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้...

แม้กระทั่งได้มาเป็นการดีขึ้นแบบนี้ก็ยังจำอะไรไม่ได้...แล้วยังถ้าเป็นมนุษย์ที่ไปสู่อีกโลกหนึ่งเล่า...

แล้วตัวเขา...ชีวิตของการ์ดีขึ้นมันจะดำเนินไปอย่างไร...หากตายไปอีกครั้งจะเป็นอย่างไร...

เมื่อมองไปยังอนาคตที่เลื่อนรางก็ไม่เห็นอะไรนอกเสียจากความว่างเปล่า...

ทั้ง ๆ ที่ยังอยากเจอ...อยากจะอยู่ด้วยกันนานกว่านี้...ทั้ง ๆ ที่รู้ดี...ทั้ง ๆ ที่อยากวิ่งไว้...แต่ก็ไม่อาจทำตามใจตนได้...

เสียงปรบมือที่ดังเริ่มมาจากเรย์ปลูกเขาให้ตื่นจากภวังค์ เด็กสาวเดินก้าวขึ้นสู่เวทีช้า ๆ อย่างสง่างาม แม้ไม่มีสปอร์ตไลท์ตามส่อง ไม่มีผู้คนนั่งอยู่บนเก้าอี้ที่บัดนี้ล้มระเร่ระนาด ร่างบางหยุดกึ่งกลางเวที โค้งกายให้พวกเขาคราหนึ่ง ยกไวโอลินขึ้นแนบหน้า เปลือกตาบางปิดลง มีอีกข้างขยับไม้เสียดสีสายช้า ๆ

ท่วงทำนองนั้นงดงามราวกับแสงสีขาวบนฟากฟ้า คุณดวงคาราพร่างพรายนับร้อยพัน เป็นเช่นสีขาวที่บริสุทธิ์และงดงามในตัวมัน...

บทเพลงบรรเลงช้าลง เมโลดี้เริ่มสูงขึ้นกว่าเก่า สื่อความรู้สึกเจ็บปวดทรมานมีความสุข...

ภาพความทรงจำสั้น ๆ ที่เธอกับเขาได้พบกันย้อนกลับมา...

ในห้องที่มีเพียงเธอคนเดียวนั่งบรรเลงเพลงโดยไม่มีใครคิดสนใจ เขากลับยื่นรับฟังและปรบมือให้...เมื่อปีศาจนั้นปรากฏตัว...เขาเป็นคนยื่นขวานหน้าและพยายามจะปกป้องเธอไว้... ยามเลิกเรียนของวันนี้ เขารีบขึ้นมาหา กวาดตามองในห้องด้วยแวตาคือเป็นห่วง...ยามเมื่อท้องฟ้าเปลี่ยนเป็นสีส้ม เธอและเขาเดินไปตามย่านการค้าที่มีผู้คนลดน้อยลง...

ทั้งที่เพิ่งรู้จักกัน...แต่เขากลับช่วยเหลืออะไรมากมาย...แม้กระทั่งเสี่ยงชีวิตเพื่อดึงสติของเธอกลับคืนมาจากห้วงแห่งความเลียดแค้น...

ทั้งที่เพิ่งรู้จักกัน...แต่กลับรู้สึกเหมือนได้รู้จักกันมานาน...

ทั้งที่อยู่ด้วยกันเพียงชั่วคราว...แต่มันกลับดูยาวนาน...

แม้ว่ามันกำลังจะสิ้นสุดก็ตาม...

บทเพลงดำเนินมาถึงตัวโน้ตสุดท้าย เธอหยุดมือลง จ้องมองการ์เดียนหนุ่มที่มีน้ำตาไหลออกมาจากนัยน์ตาสีคราม โศก ทำได้เพียงฝืนยิ้มให้เป็นครั้งสุดท้าย ก่อนที่กายบางจะแปรเปลี่ยนเป็นละอองเงินลอยหายไปสู่ฟากฟ้า...

เมื่อเธอจากไปแล้ว ลอสท์ปล่อยตัวทรุดลงกับพื้น...

มันเป็นครั้งแรกที่ทำให้เขาได้รู้จักคำว่า 'ความผูกพัน' ความหมายของชีวิต และรสชาติของการจากลา...

“...ดีแล้วล่ะ เธอไปได้แล้ว” ร็อกตะบ่าคนเป็นรุ่นน้อง ทอดมองด้วยสายตาบ่งบอกความเป็นห่วง

“ฉันไม่มีโอกาสได้บอกเธอ แต่ว่าเพลงของเธอเพราะมาก คนอายุขนาดเธอทำแบบนี้ไม่ได้แน่ ฉันสัญญาว่าการแข่งอีกสามวันข้างหน้า ที่หนึ่งจะไม่เป็นของใคร...เพราะมันจะเป็นของเด็กคนนั้น” เรย์กล่าวเสียงเรียบ

“แล้วกรรมการคนอื่นล่ะครับ”

“พวกเขาเป็นคนที่รู้จักกับฉันมานาน และที่นี้ก็มีกล้องวงจรปิด การแสดงของเด็กคนนั้นถูกบันทึกไว้แล้ว ต่อให้ฉันไม่ขอให้พวกนั้นเว้นตำแหน่งที่หนึ่งไว้ พวกเขาก็ต้องเว้นให้ เพราะนั่นคือฝีมือของเด็กคนนั้นจริง ๆ”

“ขอบคุณมากครับ”

“ฉันไม่ได้ทำเพื่อนาย แต่เพราะมันเป็นสิ่งที่เด็กคนนั้นสมควรได้รับ แม่เธอจะไม่อยู่ที่นี้แล้วก็ตาม”ชายหนุ่มเงย
ไปชั่วคราว “ดีก็มากแล้ว นายกลับไปเถอะ ที่นี้ฉันจะจัดการเรื่องกล้องที่อัดการแสดงของเด็กคนนั้น ส่วนสภาพห้องนี้ก็ให้ลูก
เศรษฐีนั้นจัดการไป มันเข้ามาที่นี้ได้ก็เพราะใช้เงินเช่าสถานที่”

“...ครับ” ลอสท์ตอบรับ ลูกขึ้นมาทั้งที่รู้สึกไร้อารมณ์

“เฮ้ นายโอเคนะ กลับเองไหวไหม”

“ผมไม่เป็นไรครับ” เด็กหนุ่มเอ่ยแล้วเขาก็จะก้าวจากโรงดนตรีไป

-2-

วันใหม่ได้มาเยือนอีกครั้ง ลอสท์ยังคงไปโรงเรียนเช่นเดิมแม้ว่ามันจะไม่มี ความสำคัญกับเขาเลย สองขาก้าวไป
ตามอาคารที่ยังเงียบสงัดเพราะยังเช้าเกินไป กระทั่งถึงห้องชมรมหนึ่ง เสียงร้องเพลงของเด็กสาวดังลอดออกมา ลอสท์หยุด
อยู่หน้าประตู ขึ้นมองเธอคนนั้น ขยับขมึน ๆ ที่มุมปากออกมา

เด็กสาวผมสีน้ำตาลยาวยืนอยู่ในห้องเพียงลำพัง นัยน์ตาสีฟ้าใสจับจ้องกำแพงที่ว่างเปล่า ฝ่ามือขาวฟ่องขยับทำ
ท่าทางตามอารมณ์เพลงที่ขับร้อง เธอไม่รู้ตัวแม่แต่น้อยว่ามีใครหนึ่งคนกำลังมองอยู่

ไม่ใช่ครั้งแรก...ที่ลอสท์ขึ้นฟังเสียงของเธอแบบนี้

เขาได้พบกับเธอครั้งแรกในวันแรกที่เข้าเรียน โรงเรียนนี้ อาคารที่พวกเขากำลังอยู่นั้นเป็นคนละอาคารกับ
ห้องเรียนของลอสท์ แต่เพราะเพิ่งเคยมาครั้งแรกเด็กหนุ่มจึงหลงทาง และได้ยินเสียงเพลงของเธอ

เป็นความบังเอิญที่ถือว่าเป็น โชคดี...หลังจากนั้น ถ้าวันใดมาโรงเรียนเช้า ลอสท์มักจะแวะมาที่นี้เพื่อฟังเสียงของ
เธอเสมอ แต่ก็ไม่ได้สนิทอะไรกัน พวกเขาแทบไม่ได้คุยกันเลย มีเพียงความคุ้นเคยจากการได้พบกันบ่อย ๆ ก็เท่านั้น

“สวัสดี...เอ่อ...มาตั้งแต่เมื่อไหร่” เด็กสาวกล่าวทักทาย หลบตาเขาเล็กน้อยด้วยความประหม่า

“เพิ่งมาเองครับ” ลอสท์ยิ้ม

“อ้อ...ก็...ยัง ไงก็ขอบคุณมากนะที่มาฟังบ่อย ๆ ”

“ผมต่างหากครับ ขอขอบคุณที่ร้องเพลงดี ๆ ให้ฟัง” เด็กหนุ่มโค้งตัวลงอย่างสุภาพ

“ไม่หรอก ๆ ...ก็...ไม่รู้จะพูดอะไรดีแฮะ”

“ฮะ ๆ ฉันขอตัวก่อนนะครับ” ว่าจบลอสท์ก็เดินจากมา กลับสู่อาคารเรียนของตน ระหว่างพวกเขาทั้งคู่จะเป็นแบบนี้เสมอ เมื่ออยู่ในช่วงที่ต่างฝ่ายต่างไม่รู้จะพูดอะไร เด็กหนุ่มมักขอตัวจากมาทุกครั้ง คงเพราะแบบนี้ที่ทำให้ไม่สนิทกันเท่าที่ควรจะเป็น

อีกครู่ใหญ่ คาบเรียนก็เริ่มขึ้นตามปกติ เด็กหนุ่มปล่อยให้เวลาผ่านไป เสียงของอาจารย์ไม่ได้ผ่านเข้ามาในหัว นัยน์ตาสีคราม โศกเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง

เขาควรจะหาคนที่ทำพันธะสัญญาด้วยได้แล้ว...

ใครสักคนที่เขาจะใช้พลังที่มีปกป้องด้วยชีวิต...เขคนั้นจะไม่มีทางเป็นอะไรไป...เขาจะไม่ยอมให้เป็นแบบนี้.. ไม่อยากพบกับกรจากลาอีกแล้ว...

ถ้าเขาได้ปกป้องเธอ...เธอจะไม่มีทางจากไปจนกว่าจะสิ้นอายุขัย...

หนึ่งปี...สิบปี...หลายสิบปี...ที่เขาจะอยู่เคียงข้างเธอ...

ทว่าใครกันที่เขาจะปกป้อง...ใครกันล่ะ...ใครกัน...

กริ่ง!

อดบ่งบอกเวลาสิ้นสุดการเรียนดังขึ้นปลุกเขาให้รู้สึกตัว อาจารย์เดินออกจากห้องไปหลังจากวิซบอกให้นักเรียนทำความสะอาด เสียงพูดคุยดังขึ้น บางคนนั่งทำงานที่ยังค้างคา บางคนรีบเก็บของกลับบ้าน เป็นกิจวัตรประจำวันที่ไม่ทำอะไรเปลี่ยนแปลง

ชีวิตมนุษย์มันก็วนเวียนอยู่แค่นี้เอง ไม่ใช่หรือ...

“เฮ้ ลอสท์ มีคนมาหา” เด็กหนุ่มเพื่อนร่วมห้องที่นั่งติดประตูตะโกนบอก

“ขอบคุณครับ” ลอสท์ตอบแผ่วเบา ลูกขึ้นยืนออกไปด้วยความสงสัยว่าเป็นใครที่มาหา

เมื่อเห็นผู้มาใหม่ชดเต็มตา นัยน์ตาสีครามก็เบิกกว้าง

เด็กหนุ่มผมสีทองในเครื่องแบบของโรงเรียนอื่น เจ้าของดวงตาสีฟ้าจุ่นมัวและผิวขาวละเอียดของลูกเศรษฐีที่ไม่เคยต้องออกไปล่าบากกลางแจ้ง...มันที่เป็นคนฆ่าเธอ...

“ฉันขอโทษ” นักดนตรีหนุ่มก้มหน้า

พลั๊ก!

ลอสท์เหวี่ยงหมัดอีกฝ่ายจนใบหน้าเหวี่ยงสะบัดไปอีกทาง เรียกสายตาคอนในห้องและผู้เดินผ่านไปมาให้หันมามอง วิษตรียมจะเดินออกมาห้าม แต่เมื่อเห็นสีหน้าโศกเศร้าทั้งสองฝ่ายและไม่มีการใช้กำลังมากไปกว่านั้น เด็กสาวก็ชะงัก ฝืนเท้าและฝืนมองอยู่ห่าง ๆ แทน

“พ่อแม่มองฉันไม่สนับสนุนให้เล่นดนตรีตั้งแต่แรก...ถ้าฉันไม่ชนะการแข่งขันจะไม่ได้เล่นมันต่อ ฉันชอบมันมาก มันเหมือนกับเป็นชีวิตทั้งหมดของฉัน ฉัน...”

“พอแล้ว” ลอสท์กัดฟันแน่น “ไม่ว่าเหตุผลของคุณคืออะไรหรือว่าคุณไม่ได้ตั้งใจ มันก็เอาอะไรกลับมาไม่ได้..คุณไม่จำเป็นต้องอธิบายอะไรให้ผมฟังแล้ว...”

ถ้าไม่ใช่เพราะคน ๆ นี้...เฟรย์คงไม่ต้องตาย...

หนึ่งชีวิตของเธอ...ต้องจบลงเพียงเพราะความฝันของใครสักคนอย่างนั้นหรือ

ถ้าความฝันต้องแลกมาด้วยการสูญเสีย...แล้วความฝัน ยังจะเป็นสิ่งสวยงามของใครหลายคนอีกหรือเปล่า

ตัวเขาเองที่บอกให้เฟรย์ให้อภัย...แต่ว่า...

“คุณเรย์...เขาเป็นอาจารย์ของฉัน” เด็กหนุ่มเม้มปาก “เขาฝากขวนนายไปดูการแข่งขัน”

“ได้...ฉันจะไป” ลอสท์ตอบ “คุณเองก็ทำถึงขนาดนั้นแล้ว...ผมหวังว่าคุณจะชนะ และเล่นไวโอลินต่อไปแทนเฟรย์ด้วย...”

ต่อให้ลอสท์จะยังโกรธเคือง...ทว่าถ้าทำอะไรไปก็คงไม่มีประโยชน์

แบบนี้...คงจะดีที่สุดแล้ว

“อืม...ขอบคุณแล้วก็ขอโทษด้วย” เด็กหนุ่มมอมท้องโค้งตัวให้คราหนึ่งก่อนจะเดินจากไป ลอสท์จึงกลับเข้าไปในห้องเรียนนั่งลงที่เก้าอี้ตัวเดิมของตน

“ลอสท์” วิชลากเก้าอี้มานั่งลงข้าง ๆ “เกิดอะไรขึ้น...ผู้ชายคนนั้นเป็นใคร”

“เป็นคนที่ขับรถชนเพื่อนของผม”

“คนที่ความจำเสื่อมนั่นสินะ แล้วตอนนี้เป็นไงบ้างล่ะ”

“ไปแล้ว...” ลอสท์ตอบแผ่วเบา

“หรือ” วิชพิมพ์ทำ แม้ไม่เข้าใจความหมายของคำว่า ‘ไป’ แต่ก็ไม่ได้ถามอะไรอีก

“วิช ถ้าคุณเรียนจบจากที่นี่ไปแล้วคุณจะทำอะไรต่อหรือครับ” เด็กหนุ่มถาม นัยน์ตาสีครามฟังดูสับสนอ่อนล้า

“ก็คงเรียนต่อแล้วหางานทำสักอย่างแหละ แต่ความจริงฉันอยากเดินทางไปทั่วโลกมากกว่า” หัวหน้าสาวถอนหายใจ

“ทำไมล่ะครับ”

“ก็โลกนี้มันกว้างมากนี่...ยังมีหลาย ๆ ที่ที่ฉันไม่เคยไป มีหลายอย่างที่ฉันไม่เคยเห็นหรือลงมือทำ” วิชามองออกไปนอกหน้าต่าง “แต่ในความเป็นจริงคงจะทำแบบนั้นไม่ได้ง่าย ๆ หรือ ทั้งเรื่องเงิน ทั้งภาษา ทั้งครอบครัว...”

“อืม...”

“ทำไม นายสับสนขึ้นมาหรือไง”

“ครับ” ลอสที่ฟันยิ้ม ตอบไปอย่างนั้นแม้การวางแผนชีวิตของการ์เดียนอย่างเขามันจะต่างจากชีวิตมนุษย์ที่เธอกำลังพูดมากก็ตาม

“มันเป็นเรื่องที่คุณคิดไว้ตั้งแต่ตอนนี้อยู่ แต่ไม่ต้องรีบก็ได้ถ้ามันทำให้นายสับสน”

“ถ้าวิชาจะเลือกอยู่ข้างใครคนหนึ่ง... ใช้ชีวิตอยู่กับคน ๆ นั้น ไปอีกนาน อาจหลายสิบปีหรือเป็นตลอดชีวิต วิชาจะเลือกคนแบบไหนหรือครับ”

“หา...แบบนั้นก็เหมือนเลือกคนที่จะแต่งงานด้วยเลยสิ นี่นายสับสนเพราะคิดเรื่องนี้เนี่ยนะ เราเพิ่งอายุเท่าไรเอง” วิชาข้อนัยน์ตาสีสัมผัสถึงความไม่เข้าใจ แต่เมื่ออีกฝ่ายไม่ตอบอะไรกลับมา เธอก็ถอนหายใจแล้วพูดขึ้น “ก็ไม่ได้เจาะจงคนแบบไหนเป็นพิเศษหรอก...แค่เข้าใจกัน มีความคิดคล้าย ๆ กัน อยู่ด้วยกันได้ อะไรประมาณนั้นก็พอแล้ว”

“ขอบคุณครับ” ลอสที่ถอนหายใจพลางเก็บของใส่กระเป๋า

“นี่ วันนี้ไปส่งหน่อย...” หัวหน้าลากเสียงยาวเหมือนลังเลในการเอ่ยคำพูดถัดมา “... ได้ไหม”

“ครับ” เด็กหนุ่มลุกขึ้นยืนพร้อมขยับยิ้มที่มุมปาก

“อืม” วิชาจับข้อมือเขาเพื่อดึงตัวลุกขึ้น การ์เดียนหนุ่มขมวดคิ้วเมื่อพบว่ามือนั้นมีอุณหภูมิสูงพอควร...เธอคงจะฝันทำอะไรจนไม่สบายอีกแล้ว

ลอสที่ไม่ได้ถามหรือห้ามอะไร เพราะรู้ว่าพูดให้เธอหยุดฝันไปก็ไม่มีความประโยชน์ได้แต่หวังให้เธอไม่เป็นไรและทำในสิ่งที่เธอพยายามทำได้สำเร็จเท่านั้น...

แดดอ่อน ๆ ของยามเช้าส่องลงมาจากฟ้าใสที่มีเมฆบางตา แสงขาวอาบรอบย่านการค้าที่พลุกพล่านในวันหยุดเสาร์อาทิตย์เช่นวันนี้

ลอสท์หยุดอยู่หน้าโรงดนตรี แทบจะกลืนหายใจกับคนจำนวนมากที่บ้างก็เดินผ่านไป บ้างก็มีที่หมายเดียวกัน

“โย ลอสท์” ร็อกตะบ่าเขาจากด้านหลัง เรียกให้ร่างผอมสะอึกเล็กน้อย

“รุ่นพี่...เอ่อ...แล้วคุณเรย์ล่ะครับ” เด็กหนุ่มถามเมื่อไม่เห็นผู้ที่การ์เดียนรุ่นพี่ทำพันธะสัญญาด้วยอยู่ข้างกายเขา

“อยู่ข้างในนั่นแล้ว เจ้านั้นเป็นกรรมการนี่เลยต้องเข้าไปเตรียมตัวแล้วก็ทักทายเพื่อนกรรมการ คนจัดการแข่งขันอะไรพวกนั้น” ชายหนุ่มมีสีหน้าเบื่อหน่าย

“ครับ”

“เออ ที่เรียกมานี่จริง ๆ ก็มีอะไรแอบแฝงนิดหน่อยนะ” ร็อกเอ่ยด้วยท่าทีจริงจังขึ้น “มันน่าแปลกนะ...เสียงดนตรีของมนุษย์บางเพลงก็ดังดูปีศาจ บางเพลงก็ไล่ปีศาจ...คือจะว่าไงดีละ มันไม่ได้มีพลังในการต่อสู้แบบการ์เดียนหรอก แค่อาจจะเป็นรสนิยมของพวกปีศาจนะ เราก็เลยเรียกมา เผื่อจะมีปีศาจหลายตัวโผล่ขึ้น นอกจากพวกเราแล้วก็ยังมีการ์เดียนคนอื่นอยู่ที่นั่นด้วย”

“ดนตรีนี่ะหรือครับ...”

“เออ...ก็ไม่เข้าใจนักหรือว่าทำไม เป็นแค่ข้อสังเกตในหมู่การ์เดียนนะ เวลาผู้จัดการแสดงดนตรีที่ไรส่วนใหญ่จะเจอปีศาจ แต่ก็อาจเป็นเพราะมันมีคนอยู่เยอะแหละ แต่คนที่เล่นดนตรีอย่างเจ้าเรย์ก็เจอปีศาจมากกว่าปกติอยู่ดี”

“ครับ”

“เออ จุ้นเข้าไปกันเถอะ ส่วนตัวฉันจัดการเรียบร้อยแล้ว” ชายหนุ่มหยิบบัตรสองใบออกมาจากกระเป๋าแล้วเดินนำเข้าไปข้างใน

โรงดนตรีที่เขาเคยเข้ามาแล้วมีบรรยากาศเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง ร้านอาหารข้าง ๆ มีผู้คนนั่งอยู่ ชุ่มจำหน่ายตัวบับนี่ มีหนุ่มสาวหลายคนต่อคิวเป็นแถวยาว บันไดขึ้นไปสู่ชั้นสองปูพรมแดงคูหุหุรา

ในห้องที่เคยต่อสู้กัน แก้วที่ถูกจัดสู่สภาพปกติ ไฟจากเพดานเปิดออกส่องแสงไปทั่ว ขณะที่หน้าเวทียังคงว่างเปล่า

ร็อกเดินนำไปนั่งเก้าอี้แถวหน้าสุดซึ่งห่างจากโต๊ะกรรมการเพียงเล็กน้อย ผู้ชมการแสดงต่างทยอยเข้านั่งรอพร้อมแล้ว ขาดแต่นักดนตรีกับกรรมการเท่านั้น

“ลอสท์ นายมีคนที่ยากจะทำพันธะสัญญาด้วยหรือยัง” ชายหนุ่มถามท่ามกลางเสียงพูดคุย

“...ยังครับ” ลอสท์นึกถึงวิชขึ้นมาโดยไม่มีเหตุผล

“เฟรย์... นายปกป้องเด็กคนนั้นขนาดนั้น ถ้าเด็กคนนั้นเป็นมนุษย์นายจะทำพันธะสัญญากับเด็กนั้นไหม”

“ครับ แต่เธอไม่ใช่...”เขาจ้องมองข้างหน้าเวที ภาพรอยยิ้มสุดท้ายก่อนกลายเป็นละอองเงินย้อนกลับมา

“ลอสท์ เรื่องของเด็กคนนั้น นายคงยังรู้สึกเสียใจอยู่ แต่ทั้งการจากลา ทั้งธรรมชาติ ไม่ว่าจะมนุษย์ การ์เดียนหรือปีศาจ ก็ทำอะไรไม่ได้”ชายหนุ่มกล่าวเสียงเรียบ “ฟังดูโหดร้ายแต่ฉันก็อยากให้นายทำใจไว้ ยิ่งการ์เดียนอย่างเรามีอายุยาวนานกว่า มนุษย์ถ้าไม่ตายไปก่อนนะ ต่อให้นายทำพันธะสัญญากับใคร คน ๆ นั้นสักวันก็ต้องจากไปอยู่ดี ทั้งเพราะนายปกป้องไว้ ไม่ได้ หรือจากไปด้วยอายุขัยของเขา...เออ...กรณีหลัง นายจะไม่อ่อนแอเลยเพราะการตายของเขา แล้วก็ต้องหามนุษย์คน ใหม่นายจะปกป้อง”

“ถึงผมจะไม่เก่งอะไร...”ลอสท์ก้มหน้า “แต่ว่า...ถ้าหากผมทำพันธะสัญญากับใครผมจะปกป้องด้วยชีวิต...”

“ลอสท์ นายคงไม่ได้คิดว่าการทำพันธะสัญญากับใครเป็นการมอบของขวัญสุดพิเศษที่มนุษย์คนนั้นจะไม่มีวันตาย หรือชนะ”รีออลถอนหายใจ “บางอย่าง...ทั้งฉันและนายก็ทำไม่ได้ แต่โลกนี้มันกว้างมากนัก...นายไม่ควรยึดติดกับใครเกินไป ถ้าไม่ตายไปก่อนนายก็ต้องได้พบใครหลาย ๆ คน อะไรหลาย ๆ อย่าง ถ้าถึงตอนนั้น...บางทีฉันอาจไม่ได้อยู่กับนายแล้ว นายก็อย่างงี้ตัวอยู่ในโลกแคบ ๆ ละ”

“รุ่นพี่...”

“ซะ ๆ คำพูดพวกนั้นนะรุ่นพี่ของฉันบอกมา”ชายหนุ่มหัวเราะเสียงดัง “ฉันยังยึดติดกับอะไรหลายอย่างเลย โดยเฉพาะเจ้าเรย์...ใครจะแตะต้องเจ้านั้นก็ข้ามศพฉันไปก่อนเถอะ! มันคงดูแย่ที่คำพูดเมื่อก็ออกมาจากปากฉันที่ยังทำไม่ได้ แต่เพราะเป็นสิ่งที่รุ่นพี่ของฉันสอนไว้ ฉันก็อยากให้นายได้รู้ด้วย”

“ขอบคุณครับ”ลอสท์ยิ้มบาง ๆ

หลังจากนั้น นักดนตรีคนแรกก็เริ่มขึ้นแสดง เรียกให้เสียงพูดคุยเจียบลง ทุกสายตาต่างจ้องมองเด็กสาวนั่น ปลาย นิ้วเรียวยับไม่มีสี เกิดท่วงทำนองเซื่องช้าไเพราะออกมา ทว่าสำหรับลอสท์แล้ว ไม่ว่าจะแต่ละเพลงจะเพราะเพียงใดก็ไม่อาจ เทียบได้กับเพลงของเฟรย์...

เพลงที่จะอยู่ในใจเขาตลอดไป...

การแสดงผ่านพ้นไปอีกหลายเพลง กระทั่งถึงตอนกลางวันที่ปล่อยให้พักทานอาหาร ทว่ารีออลกับลอสท์ไม่รู้สึกหิว อะไร รวมทั้งเรย์ก็แยกไปกับพวกกรรมการ สองการ์เดียนจึงนั่งพูดคุยฆ่าเวลาจนการแสดงกลับมาเริ่มต้นอีกครั้งในช่วงบ่าย

เพียงเริ่มบรรเลงไปได้ไม่นาน โทริศัพท์ของลอสท์ก็ดังขึ้น ไม่ต้องมองหน้าจอก็รู้ได้ทันทีว่าใครเป็นคนโทรมา

“ลอสท์ มาหาฉันที่หน้าห้างเดิมหน่อย ฉันมีเรื่องสำคัญ”วิซพูด

“ขอโทษครับ ตอนนี้ผมไม่...”

“ฉันจะรอ”

“ผมไปไม่ได้...”พูดไม่ทันจบประโยค หัวหน้าสาวก็ตัดสายไปแล้ว เรียกให้เขาถอนหายใจเอือกใหญ่ คาดเดาว่าเรื่องสำคัญของเขาคืออะไรอีก...

“มีอะไรรี”ร็อกหันมาถาม

“เพื่อนนะครับ”

“เด็กในวันนั้นสินะ นายจะไปที่ไหนนะ”

“ไม่เป็นไรครับ คุณแสดงความปลอดภัยที่นี่สำคัญกว่า”ลอสท์กล่าวเสียงเรียบ

“เออ ตามใจนาย”

การแสดงดำเนินต่อไปยาวนาน ผ่านพื้นเพลงแล้วเพลงเล่าโดยที่ลอสท์ไม่ค่อยสนใจเท่าไร เพราะเพิ่งความสนใจในการจับสัมผัสว่ามีปีศาจเข้ามาหรือเปล่า

กระทั่งเขาสามารถรู้สึกได้ถึงบางสิ่ง! ท่ามกลางเสียงเพลงบรรเลงโหยหวนราวกับใครสักคนร้องไห้...

“รุ่นพี่ครับ...”

“เออ...”ร็อกตอบแผ่วเบา ดวงตาสีม่วงเหลือบมองด้านหลัง “เรน”

พริบตาอันเหมือนกาลเวลาได้หยุดชะงัก เสียงเพลงหยุดไป แสงไฟดับวูบ หลงเหลือเพียงความมืดมิด ทว่าผู้ชมคนอื่น ๆ กลับหายไป..หลงเหลือเพียงพวกเขาเท่านั้น!

“รุ่นพี่ครับ นี่มัน...”ไม่ทันพูดจบ หญิงสาวผมสีดำยาวถึงกลางหลังก็ปรากฏสู่สายตา ดวงตาสีฟ้าไม่ได้มีความมู่งร้าย และยังไม่สามารถสัมผัสได้ถึงความเป็นปีศาจด้วย

“เป็นพลังของผู้หญิงคนนี้นะ เรนเป็นการ์เดียนเหมือนกับเรา”

“อีกสามวิฯ ปีศาจจะถูกส่งมาที่นี่”เรนกกล่าว

“เออ”ร็อกตอบแผ่วเบา “ถ้าจะสู้กับปีศาจในที่คนเยอะแบบนี้มันจะลำบาก ก็เลยต้องให้เรนช่วยนะ แต่พลังแบบนี้มันจะทำให้เรารู้สึกได้น้อยลงเพราะต้องใช้พลังอยู่ตลอดเวลา”

“ฉันจะพยายามไม่เป็นภาระพวกนายนะ...”เสียงท้ายประโยคแผ่วลง “มันมาแล้ว”

“เฮ้ย!”ร็อกร้อง เมื่อรู้สึกได้ว่าสิ่งที่เพิ่งมาใหม่ไม่ได้มีเพียงชีวิตเดียว! “เรน มันมีกี่ตัว แล้วการ์เดียนคนอื่นล่ะ มีแค่พวกเราอะ”

“ใช่ มีแค่เรา”เรนเว้นระยะ “ส่วนปีศาจนั้นมีสี่ตัว”

“หา” ลอสท์ ผลอร์ร้องออกมา เขาไม่เคยเผชิญหน้ากับปีศาจหลายตัวพร้อมกันมาก่อน ทั้งพลังของเรนที่ทำให้เกิดมิตินี้ก็ทำให้พวกเขาถูกขังอยู่ในที่แคบ ๆ ไม่มีทางหนี แต่ถ้าหยุดใช้พลัง คนข้างนอกก็จะเดือดร้อน

“ใจเย็น ลอสท์ ฉันอยู่ตรงนี้ทั้งคน...แล้วถึงเรนจะสู้ไม่ได้เต็มที่แต่เราก็กังมาก นายเองก็เชื่อในตัวเองด้วย ที่แคบ ๆ แบบนี้ไม่มีทางให้หนีหรอกนะ”

เขาไม่อาจมองเห็นลักษณะภายนอกของปีศาจได้ชัดเจนเพราะตกอยู่ภายใต้พลังที่คล้ายกับอาคมในการสร้างมิติใหม่ของการ์เดียนสาว นัยน์ตาที่เคยมองเห็นในที่มืดได้บ้างจึงเห็นได้น้อยลงกว่าเดิม เห็นอีกฝ่ายเป็นเพียงเงาดำเท่านั้น แต่แค่นั้นก็รู้ว่ามันอยู่ตรงไหน เคลื่อนที่เมื่อไหร่...

พริบตาหนึ่ง พวกมันพุ่งตัวดาดบใส่พวกเขาที่เป็นจุดศูนย์กลางพร้อมกัน รือคคบิดำเด็กหนุ่มสาวทั้งสองก็ล้มหลบก่อนจะตัวคดคบที่ปรากฏขึ้นในมือสวน คลื่นสีเทาเข้ม โกงราวเสี้ยวจันทรลอยอัดใส่ปีศาจสองตนจนถลลถอยหลังไป

ปีศาจตนหนึ่งที่ตั้งตัวได้ก่อนกระโจนเข้าใส่ชายหนุ่มด้วยความเร็วสูง เขาปีคดบลงกับพื้น ปรากฏศาสตราคมพุ่งขึ้นจากพื้นเป็นแนวยาว เท่ากับว่าอีกฝ่ายวิ่งเข้าหาศาสตราเหล่านั้น ถูมมันผ่าร่างออกเป็นสองส่วนสลลยเป็นจี๊ดำไปพร้อมกับคดบเหล่านั้น

ความจริงการโจมตีนั้นไม่ได้ร้ายกาจอะไรเลย โลหะที่ปรากฏขึ้นเองก็มีความเปราะมาก แต่เมื่ออีกฝ่ายพุ่งมาแบบนั้น ก็ทำให้มันดูรุนแรงไปทันที...

รือคหันมามเผชิญหน้ากับปีศาจอีกตัวที่ดูเหมือนจะไม่จัดการง่ายอย่างตนที่เพิ่งลาจากไป...

ขณะเดียวกันเรนก็สร้างดาบวารีโคงขึ้นในมือ ตัวใส่ปีศาจตนหนึ่งที่ขคดบเพลิงรับได้ทัน ทว่าอีกตัวที่เหลือก็เสื่อศาสตราไฟขึ้นจากด้านหลัง เรียกให้ลอสท์ที่จ้องมองอยู่เบิกคดบว้าง

แต่ใบคดบวารีก็ไหลกลับด้านมด้านรับไว้ เหมือนสายน้ำที่ไหลเปลี่ยนรูปตามภลชณะ โดยที่เรนไม่ได้หันกลับมาเลย!

ดวงคดบิครลอมองสลบทั้งสองคนอย่างล้งเล ไม่รู้ว่าจะช่วยใครก่อนดี รือคกำลังปะทะกับอีกฝ่ายอย่างสูสี ขณะที่เรนแม้จะรับมือปีศาจสองตนแต่ก็ไม่ได้ยลกลำบคก อีกทั้งสองคนยังหลช่องว่างที่จะเข้าไปสนับสนุน ได้ยลคด้วย

ลอสท์หรีคดลลง จ้องมองการต่อสู้ของเรน ทุกครั้งที่คดบวารีปะทะกับศาสตราเพลิง เหมือนอภลครอบตัวจะขึ้นขึ้น...ลลนัยระหขออกมาเป็นไอ เปลวไฟของอีกฝ่ายร้อนพอที่จะทำเช่นนั้น การที่คดบของการ์เดียนสาวยังมีขนาดเท่าเดิมไม่เปลี่ยนแปลงคงเพราะใช้พลังเพิ่มตลอดเวลล!

ส่วนรือคดูมึการเคลื่อนที่แปลกไป เมื่อคดบปะทะกับอีกฝ่ายครลหนึ่งร่างกำยลก็ชะงักไปชั่วครู่ จนครั้งต่อมลเขาหลลคเลียงการปะทะซึ่งหน้า ผลคจากสไค์ลการต่อสู้ที่ลอสท์รู้ กระทั่ง...

“เฮ้ย!” รื้อเครื่องขึ้น เมื่อเกิดสายฟ้าฟาดลงมาจากด้านบน ชายหนุ่มกระโดดหลบไปด้านหลังพื้นฉิวเฉียด

พลังของปีศาจนั้นคือสายฟ้า... ที่การ์เดียนหนุ่มชะงักไปเมื่อศาสตรากระทบดาบอีกฝ่าย คงเพราะถูกกระแสไฟฟ้าไหลเข้าร่าง!

สายฟ้าเส้นต่อไปผ่าเข้าไปอีกครั้ง รื้อคลั่งถึงตัวหลบแล้วหยุดตัวไว้เตรียมกระโจนใส่อีกฝ่าย ทว่าก็ต้องพบกับกระแสไฟฟ้าที่พุ่งมาในแนวขวาง เรียกให้ดวงตาสีม่วงเบิกกว้าง หากยกดาบรับก็ไม่พ้น โคมโจมที่อยู่ดี...

สายมพัดกรรโชก ลอสท์เริ่มใช้พลังตั้งแต่เห็นสายฟ้าครั้งที่สอง เกิดพายุขนาดย่อมพัดทำลายกระแสไฟฟ้านั้นไปสิ้น ช้างยังพุ่งกลับใส่ปีศาจไฟฟ้าด้วยความเร็วสูง มันเบี่ยงไปด้านหลัง กระนั้นแขนขาที่ถูกตัดขาด พายุพัดเลยผ่านไปไม่ไกลก็สลายตัวไปด้วยการควบคุมของเขา

“แวก!” รื้อเครื่องลั่น “ตายละ ฉันลืมบอกนายไป การใช้พลังโจมทีระยะไกลถ้าไม่โดนใครจิง ๆ หรือไม่ใช่อาวุธที่นี่มันจะเกิดขึ้นจริงข้างนอกด้วย มันจะคงอยู่ตามเวลาที่ใช้พลังนั้น อย่างพายุนั้น... ถึงจะแกล่ไม่กี่วินาทีแต่มันก็เกิดขึ้นข้างนอกจริง ๆ ...สายฟ้าของไอ้ปีศาจนั้นก็ด้วย”

“ฮา!” ลอสท์กลืนน้ำลายอีกใหญ่

“เคลื่อนย้ายมัน...” เรนเว็นระยะ ร่างบางถลาถูกผลึกมาใกล้สองการ์เดียนหนุ่มด้วยแรงปะทะจากดาบ “ลงทะเลไปแล้ว...”

“บ๊ายบ๊าย... เธอต้องใช้พลังเพิ่มนะสิ” ไม่มีเวลาให้ชายหนุ่มพูดอะไรอีก สองปีศาจที่รู้คู่ต่อสู้เตรียมโจมตีมา รื้อก็จึงพุ่งออกไปหามันทันที “ฝากเรนด้วย”

“ขอโทษนะครับ... เอ่อ... คุณไหวไหมครับ” ลอสท์ถาม ไบหน้าการ์เดียนสาวซัดขาวราวแผ่นกระดาษ ร่างกายเข็นเฉียบไปหมด

“แค่ใช้พลังมากไปหน่อย”

“คุณพักเถอะครับ” ลอสท์จ้องมองปีศาจที่เริ่มตั้งตัวได้

“อืม ขอโทษนะ จะคอยสนับสนุน”

“ไม่หอรอกครับ ผมต่างหากที่ต้องขอโทษ” เด็กหนุ่มสร้างดาบสายลมขึ้นมาในมือ กระโจนเข้าหาอีกฝ่ายต่อสู้ในระยะประชิดเพื่อไม่ให้มันใช้พลังโจมทีระยะไกลได้

ทว่าจู่ ๆ หยดน้ำกลับตกลงมาจากข้างบนไม่ต่างจากฝน...

ในที่แบบนี้... คงเกิดจากน้ำของเรนที่ระเหยขึ้นไปข้างบนแล้วกลั่นตัวเป็นฝนลงมา... เธอใช้พลังไปเท่าไรกัน!?

“เรน! ฝนนี่ช่างมัน! ข้างนอกก็ปลายฝนต้นหนาวแล้ว ไม่เป็นไรหรอก!” ร็อบตะโกนบอกพลางตัวคืบคืบไล่
ล่าตัวปีศาจตนหนึ่งในแนวขาว พวกมันเริ่มอ่อนล้าแล้ว การต่อสู้กับเรนที่ใช้พลังธาตุตรงข้ามก็กินพลังมันไปมากเหมือนกัน
อีกทั้งสภาพที่มีฝนตกเช่นนี้ มันก็ยิ่งเสียเปรียบกว่าเดิม

ทว่าปีศาจไฟฟ้า...เมื่อสภาพแวดล้อมเป็นเช่นนั้น มันจึงได้เปรียบเต็ม ๆ !!

“พ...พี่ร็อบครับ” ลอสท์ก็สิ้นน้ำลายอย่างยากลำบาก “ถ้าผมเปลี่ยนมันเป็นหิมะ...จะเป็นอะไรไหมครับ”

“อ...เอางั้นเลยหรอ แต่ถ้าเปลี่ยนเป็นหิมะสู้กับพวกนี้ก็น่าจะสะดวกขึ้น ถ้านายไหว่ก็จัดการเลย” ร็อบตอบ

“ครับ” เด็กหนุ่มตอบรับแล้วเขา เคลื่อนกายหลบอีกฝ่ายโดยไม่ได้ตัวคืบคืบได้เท่าไร ใช้สมาธิไปกับการสร้าง
ลมกรร โขกเบื้องบน กระทั่งสิ่งที่ตกลงมากลายเป็นเกล็ดสีขาวแทน อากาศรอบด้านเย็นเฉียบขึ้นมาทันตา

ขณะเดียวกันเรนก็ควบคุมน้ำในหิมะบริเวณปีศาจไฟฟ้าให้มีอุณหภูมิเท่าเดิมตลอดจึงไม่เกิดการละลาย...

ในที่สุดชายหนุ่มก็จัดการปีศาจสองตนลงได้สำเร็จ พวกมันอ่อนแรงมากเกินไปเพราะใช้พลังไปเยอะในการคง
สภาพศาสตราตนเอง...

ร็อบพุ่งกลับมาช่วยลอสท์โดยไม่หยุดพัก ทั้งสองต่อสู้ร่วมกันมาหลายครั้งแล้วเพราะช่วงที่ฝึกลอสท์ใหม่ ๆ ก็
ประสานกันโจมตีตลอด เพียงพริบตาที่ส่งปีศาจตนสุดท้ายเป็นขี้เถ้าจากไป...

“ฮือ...จบสักที เรน เธอโอเคนะ” ชายหนุ่มส่งมือให้ร่างกายลุกขึ้นยืน “ขอโทษที่รบกวนไว้เยอะ พ้อออกจากที่นี่
แล้วเธอก็กลับไปพักเถอะ ถ้าพวกมันบุกมาซ้ำสองฉันจะจัดการเอง”

“ขอบคุณ” การ์เดียนสาวฝันยิ้ม

“งั้นไปกันเถอะ” ร็อบหันมามองลอสท์ เขาพยักหน้าเบา ๆ เป็นเชิงเห็นด้วย

“ฮืม” เรนตอบพลางหลับตาลง ความมืดมิดสลายไป เสียงดนตรีกลับมาดังก้องอีกครั้ง... พวกเขากลับมาอยู่ที่เดิม
เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เว้นแต่เสื้อที่เปียกพอสมควร

ข้างนอกเอง...หิมะก็คงจะตกอยู่...

เมื่อนึกว่าใครบางคนอาจกำลังรออยู่ไม่จากไปไหน นัยน์ตาสีครามก็เบิกกว้าง...

“พี่ร็อบครับ ผมขอตัวก่อนได้ไหมครับ” ลอสท์พูดเร็วด้วยความตกใจ

“อ...เออ รักษาตัวด้วยละ วันนี้ขอบใจมาก” ร็อบตอบ แม้จะสงสัยแต่เมื่อเห็นท่าทางของรุ่นน้องก็ไม่ได้ถามอะไร
ปล่อยให้เด็กหนุ่มวิ่งจากไปทันที

ภายนอกกรอบโรงดนตรีนั้นว่างเปล่าเพราะเกล็ดสีขาวกำลัง ไปรยลงมาจากฟ้า ลอสท์ออกวิ่ง ไปอีกสองซอยทันที
ท่ามกลางอากาศหนาวเหน็บ ใจของเขาเดินรัวร้อนรุ่ม..

วิซ...ขอให้เธอกลับไปแล้ว...

ขอให้เธอ...

“วิซ!” ลอสท์ตะโกนเมื่อวิ่งมาถึงห้างสรรพสินค้าเดิม ท่ามกลางซอยที่มีผู้คนบางตา ร่างบางยื่นโงนเงน ใบหน้าซีด
เขียวไว้สีเลือด มือบางจับเสาไฟฟ้าข้างทางพุงกายไว้ไม่ให้ล้มลง

“วิซ...วิซ!” เด็กหนุ่มพุงกายที่เขียนเล็บของอีกฝ่าย ดวงตาสีส้มอบอุ่นปรือลงจ้องมองเขาราวกับแสงอาทิตย์ที่อ่อน
แรง

“นาย...มาช้า” วิซเอ่ยแผ่วเบา ทั้งตัวลึงคองข้างหน้า หน้าผากที่สัมผัสกับแก้มของเขาร้อนมากต่างจากอากาศ
ตอนนี้โดยสิ้นเชิง

“ข...ขอโทษ รีบไปที่อื่นกันเถอะ ในห้างนั้น...ไปหลบหิมะก่อนเถอะครับ” ลอสท์เอ่ยเสียงสั่น

เขาคิดเองที่ไม่มาตามที่เธอบอก...

ทั้งที่รู้ว่านิสัยอย่างเธอจะต้องยื่นรอกอยู่แบบนี้แน่นอน...

“ไม่...” เด็กสาวตอบเสียงแผ่ว “ฉันอยากจะไป...บนฟ้านั้น...”

“ว...วิซ” เด็กหนุ่มจับบ่าเธอแน่น จ้องมองด้วยความตกใจ อีกฝ่ายดูอ่อนแรง...เหมือนแก้วที่พร้อมจะแตกสลายไป
ทุกเมื่อ...

“ชะ ๆ มันเป็นความฝันตอนเด็ก ๆ ของฉัน...ฉันเคยบอกพี่ฉันแบบนี้...” วิซหัวเราะที่ไม่มีความสุขอยู่ในเสียง
หัวเรานั้นเลย “อยากเจอพี่อีกครั้ง...”

“ได้สิ ผมจะพาวิซไปทุกที่...ฉันกลับบ้านวิซเถอะ ไปหาพี่ของวิซไป” ลอสท์รีบบอก

“ไม่ พี่ชายของฉัน...เขาจากไปนานแล้ว พี่ชายไม่ค่อยแข็งแรง โดยเฉพาะในหน้าหนาว...แต่ตอนนั้น ทั้ง ๆ ที่ไม่
สบายอยู่ เขากลับออกมาข้างนอกบ้าน เขาเจอเด็กกำลังจะจมน้ำ เลยช่วยไว้ แต่ว่าเขาเองกลับตายไป...” วิซกอดเขาไว้แน่น ดู
ต่างจากหัวหน้าสาวผู้เข้มแข็งที่ใคร ๆ รู้จักโดยสิ้นเชิง “...ขอเรียกนายว่าพี่ได้ไหม”

ในแววตาที่จ้องมองเขา มีทั้งความเหงา โหยหา คิดถึงและคุ้นเคย...ตั้งแต่แรกที่ได้พบ เธอก็รู้สึกเหมือนเคยรู้จัก
เขามาก่อนหน้านี้

“ครับ ได้สิ” ลอสท์กักฟันแน่น...ถ้าเขารีบมาหาเธอ เธอก็คงจะไม่อยู่ในสภาพแบบนี้...

สาเหตุที่เธอมากกว่าเขาที่หยุดเรียน...ก็คงเป็นเพราะแบบนี้...

คงเพราะพี่ชายของเธอเป็นคนที่ฝันทำอะไรเสมอ...เธอเลยไม่อยากให้เขาทำตามแบบนั้น...เธอก็คิดว่าเขาขอมแพ้ต่ออาการป่วยเล็กๆ น้อยๆ โดยไม่รู้ว่าเป็นการเค้นที่ต้องต่อสู้ และคงด้วยเหตุผลเดียวกัน เธอเลยเติบโตมาเป็นคนที่ชอบฝันทำอะไรแบบนี้...

“พี่...ลอสท์” วิชเรียกแผ่วเบาจนกลายเป็นเสียงกระซิบ “...วิชอยากไปที่อื่น”

“ผม...พี่จะไปกับวิชทุกที่ แต่ว่าตอนนี้รีบกลับก่อนดีกว่า รอให้แข็งแรงกว่าตอนนี้เถอะ”

“ได้สิ...พี่จะพาวิชไปทุกที่เลยแต่ต้องหายดีก่อนนะ” เสียงของพี่ชายในอดีตย้อนกลับเข้ามาในหัว

“วิชไม่เป็นไร...” เด็กสาวเว้นระยะ “ต้องเป็นตอนนี้...ตอนนี้เท่านั้น”

“ทำไมล่ะ วิช...เรายังมีเวลาอีกเยอะนะ ตอนนี้พักก่อนเถอะ...พี่จะพาวิชไปทุกที่จริงๆ”

“มันดีแล้ว...วิชอยากไปตอนนี้...ไม่อยากให้นอนหลับไปเฉยๆ แล้วไม่ตื่นมาอีก...”

“ดี...?” การ์เดียนหนุ่มทวน เงยหน้ามองฟ้าที่เป็นสีหม่นแต่ก็ไม่คำมีดเช่นยามรัตติกาล เมื่อมองร่างในอ้อมแขนก็
ใจหายวาบ

“ใช่ ต้องเป็นตอนนี้เท่านั้น” วิชย้ำ “ถ้าไม่ใช่ตอนนี้จะไปไม่ได้แล้ว”

“พาเธอไปเถอะ” เสียงเรียบนิ่งของผู้มาใหม่ดังขึ้นข้างหลัง เมื่อเด็กหนุ่มหันไปก็พบกับการ์ดเดียนสาวที่เพิ่งร่วมต่อสู้ด้วยกันเมื่อครู่

“คุณเรน” ลอสท์เรียก รู้สึกโล่งใจจนผลอยยิ้มออกมา “ช่วยรักษาวิชหน่อยเถอะครับ ผมรักษาเป็นแค่บาดแผลเล็กๆ...แต่ถ้าเป็นคนที่เก่งอย่างคุณจะต้องรักษาได้แน่”

“ไม่ได้” เธอส่ายหน้าช้าๆ “การ์ดเดียนไม่สามารถรักษาโรคของมนุษย์ได้...พลังชีวิตของเธออ่อนลงมากแล้ว ทำตามใจเธอเถอะ”

“คุณเรน!” ดวงตาสีครามเบิกกว้าง มือทั้งสองสั่นระริกโดยไม่ได้มาจากความหนาว “...ไม่จริงใช่ไหมครับ”

“ไปก่อนที่จะสายไป” เรนเปรย ดวงตาสีฟ้าเรียบนิ่งฉายแววโสภะสร้าเล็กน้อย...เธอเคยผ่านการจากลาเช่นนี้มาแล้ว “อย่าปล่อยให้เธอจากไปโดยที่ยังมีเรื่องติดค้าง ไม่งั้นจะเสียใจทีหลัง...เหมือนฉัน”

“ไม่...” ลอสท์พึมพำ รู้สึกว่าเร็วแรงทั่วกายถูกสูบออกไป

เพิ่งเจอกับการจากลาไป...เขาจะต้องเจอมันซ้ำอีกแล้วหรือ?

จากไป...ทั้งที่ก่อนหน้านี้ไม่มีสัญญาณอะไรเลย...

เป็นถึงการเคียนแต่กลับทำอะไรไม่ได้...

ทำอะไรไม่ได้...นอกจากทำตามที่เขาต้องการเป็นครั้งสุดท้ายเท่านั้น...

“พี่ลอสท์...”

“ครับ...พี่จะพาวิชไป” ลอสท์หันมาโค้งให้เรนคราหนึ่ง ก่อนจะซ่อนร่างบางขึ้น ทั้งเขาและหัวหน้าสาวหายไปตามสายตามนุษย์ด้วยพลังของการเคียน เขาใช้สายลมพุงกาย ลอยขึ้นสูงสู่ฟากฟ้าซึ่งหิมะหุกลงไปแล้ว

“พี่...ทำได้ไง...”

“เพราะ...เพราะวิชต้องการใจ ไม่ว่าจะอะไรพี่ก็ทำให้ได้ แต่วิชต้องอยู่กับพี่ต่อไปนะ...” ลอสท์เอ่ยเสียงสั้น

“มีด...มองไม่เห็นดาวเลย”

“อืม...มัน...เพราะ...เพราะเมฆเยอะนะ เลยมองไม่เห็นอะไร” เด็กหนุ่มกัดฟันแน่น รู้ดีว่าไม่ใช่ยามราตรีแต่ก็ไม่อาจบอกไปได้

“พี่ลอสท์...” เด็กสาวยกมือแตะใบหน้าคนที่เปื้อนเช่นพี่ชาย “ถึงวิชจะมีความฝันว่าอยากเดินทางไปทั่วโลก แต่ว่า...แค่ได้อยู่กับพี่ลอสท์ อยู่กับพ่อแม่ อยู่กับทุกคน...วิชก็ไม่ต้องทำอะไรอีกแล้ว แค่อู่ในบ้านของเราพี่พอ...”

“ครับ...งั้นไปสิ กลับบ้านเรากันนะ...อยู่ด้วยกันนาน ๆ ”

“ขอบคุณมากนะคะ...พี่ลอสท์” วิชขยับยิ้ม แม้สีหน้าจะอ่อนแรง แต่กลับเป็นรอยยิ้มที่สดใสที่สุดเท่าที่เขาเคยเห็นมา

“ครับ...แต่ถ้าวิชอยากตอบแทนพี่ ก็ช่วยอยู่กับพี่นาน ๆ นะ...” น้ำตาเริ่มไหลออกมาจากนัยน์ตาสีคราม

“พี่ลอสท์...วิขง่วง...”

“อย่านะ!...อย่าเพิ่งหลับนะครับ!” การ์เคียนหนุ่มร้องด้วยความตกใจ

“อือ...วิชยังอยากอยู่กับพี่ลอสท์ แต่ว่า...”

“เหนื่อยใช่ไหมครับ...” ลอสท์กัดฟันพูดสิ่งที่ขัดกับใจตัวเองออกมา “...ฝันมาตลอดแล้ว พักผ่อนเถอะครับ”

“...พี่ลอสท์อย่าร้องไห้ล่ะ” มือบางเข้ดน้ำตาที่ไหลลงมาไม่หยุดออกไป “ยิ้มได้ไหม...ก่อนที่วิชจะกลับไป อยากรจะจำพี่ลอสท์ไว้...”

“ครับ...” ลอสท์ฟื้นยิ้ม ทว่าน้ำตายังคงไหลออกมา

“วิชรักพี่ลอสท์นะ...รักที่สุด...”

“พี่ก็...รักวิชครับ” ลอสท์พูด ทว่าในวินาทีถัดมานั้นตาสีครามก็เบิกกว้างเมื่อเปลือกตาบางปิดลง แขนของเขอดก
ลงข้างกาย “...วิช...วิช!!”

พลังชีวิตของเธอดับลงไปแล้ว...

เธอไม่อยู่ตรงนี้... ไม่ได้ยินเสียงของเขาก็คงไปแล้ว...

ลอสท์ปล่อยตัวลงสู่พื้นในสวนสาธารณะ ไร้ผู้คนที่พื้นดินถูกปกคลุมด้วยสีขาว เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองหยุดลงตรง
นี้... เด็กหนุ่มทรุดลงกับพื้นอย่างอ่อนแรง ทำได้เพียงร่างที่นอนแน่นิ่งบนพื้น

หิมะเริ่มตกลงมาอีกครั้ง... เป็นธรรมชาติที่ไม่ใช่พลังของเขา...

ราวกับจะรำไห้ให้กับการจากลา...

“วิช...ผมขอโทษ” ลอสท์พูดแผ่วเบา ชบหน้าลงกับกายที่ไร้ไอรุ่น ปล่อยน้ำตาให้ไหลลงมาไม่ขาดสาย

ที่ผ่านมา... เกือบทั้งหมดของชีวิตการ์เดียน... เขาอยู่กับเธอตลอด ไม่ใช่หรือ...

อยู่ตรงข้างกันมาตลอด... ในห้องเรียนยามเย็นที่ท้องฟ้าเป็นสีส้ม... บนทางเดินที่มีเพียงพวกเขาสองคน...

คนที่คอยถามอะไร... คนที่ตำหนิต่อว่า... คนที่คอยอยู่เคียงข้าง...

จากนี้ไป... จะไม่มีแล้วจริงๆ หรือ...

ได้โปรดเถอะ... ไม่ว่าแลกด้วยอะไร... ขอเพียงแค่เธอกลับมาอีกครั้ง...

ถ้าหากย้อนเวลากลับไปได้... เขาจะปกป้องเธอ... จะมีเพียงเธอ... จะไม่ปล่อยให้เธอต้องรอ... จะทำ ๑ ทุก ๑ อย่างที่
เธอต้องการ... เพียงแค่ได้อยู่ข้างกันอีกครั้ง...

แต่ในความเป็นจริง... ความรู้สึกเหล่านั้นไม่อาจส่งไปถึงอีกแล้ว...

ไม่มีทางเป็นไปได้... ไม่มีวัน...

ลอสท์ซ่อนร่างบางขึ้นมาด้วยแววตาที่อ่อนแรง เขาเพิ่งสังเกตว่าตนเองอยู่ใกล้บ้านของวิชมาก... เพียงเดินไปอีกนิด
หน่อยก็มาถึง...

ความปรารถนาสุดท้ายของเธอ... ทำได้เพียงเท่านี้...

เด็กหนุ่มวางร่างของเธอลงบนพื้นหิมะอย่างนุ่มนวล กอดอกที่อยู่ตรงหน้า ชายวัยกลางคนรีบเปิดประตูออกมาทันที เมื่อเห็นวิชนอนแน่นิ่งอยู่ก็ตะโกนเรียกชื่อเธอทันทีว่าเขายังคงมองไม่เห็นลอสท์เพราะพลังของการ์เดียน

พ่อของเธอรีบอุ้มร่างบางเข้าไปในบ้าน ผ่านไปชั่วครู่เสียงร่ำไห้ดังก้องออกมา เรียกให้น้ำตาของเขาที่แห้งเหือดไปแล้วไหลออกมาอีกครั้ง

ขอโทษ..ผมขอโทษ...

ลอสท์หมุนกายกลับ เดินไปด้วยท่าที่อ่อนแรงเหม่อลอยราวไร้วิญญาณ...

“ลอสท์ มันไม่ใช่ความคิดของนายหรอกนะ” ในห้องเล็ก ๆ ที่มีคณิศนิตบนตึกเช่า รื้อคั่นลงบนเตียงที่เด็กหนุ่มนอนตะแคงให้อยู่ น้ำตาไหลลงมาจากนัยน์ตาสีครามอย่างเงียบงัน “ได้ยินมาจากเรนแล้ว...ร่างกายของเด็กคนนั้นอ่อนแอลมาตั้งแต่เกิด มันเป็นชะตากรรม...ไม่มีใครฝืนมันได้...”

“ถ้าผมเข้าใจเร็วกว่านี้อีกสักนิด...” ลอสท์กระซิบ ก่อนจะตะโกนในประโยคหลัง “ถ้าผมรู้ว่าวิชมองผมเป็นพี่ชาย!...ถ้าผมรู้ว่าตัวเองรักเธอมากมายขนาดนี้! ถ้าผมย้อนกลับไปได้...ถ้าผมทำได้! ผมจะไม่ปล่อยให้เวลามันผ่านไปอย่างไร้ค่า!”

“ลอสท์” คนเป็นรุ่นพี่วางมือบนปากคนตรงหน้า

“ผมคิดเอง...มันเป็นความคิดของผม! ต่อให้ผมฝืนไม่ได้...แต่ถ้าผมทำอะไรให้ดีกว่านี้...ถ้าผมเต็มเต็มความรู้สึกของเธอได้มากกว่านี้...ถ้าผม...ถ้า...ถ้า...”

“ลอสท์!” รื้อคตวาด “ต่อให้นายโทษตัวเองไปมันก็ไม่จะมีอะไรดีขึ้นมา! นายเป็นพี่ชายของเด็กคนนั้น ไม่ใช่หรือไง! คิดว่าเด็กนั้นจะดีใจหรือที่มีพี่ชายอ่อนแอแบบนี้!”

“แต่วิชไม่รู้อีกแล้ว! ไม่ว่าผมจะเป็นยังไง...จะพูดอะไรไป...วิชก็ไม่รับรู้อีกแล้ว!”

รื้อคกัดฟันแน่น ไม่อาจสรรหาคำใด ๆ มาพูดได้อีก ทำได้เพียงมองรุ่นน้องของตนเจ็บปวดเท่านั้น... เวลาผ่านไปนานแล้ว มีเพียงความมืดและความเงียบงัน...

กระทั่งแสงของวันใหม่มาเยือน...

น้ำตาได้เหือดแห้งไปแล้ว...ทว่าความรู้สึกหนักอึ้งยังไม่จางไป...

เจ็บปวดเสียยิ่งกว่าถูกศาสตราใดแทงทะลุกาย...

ลอสท์ไม่อาจกลับไปโรงเรียนได้... ที่นั่น... หรือแม้แต่เส้นทางที่เดินไปสู่โรงเรียน เขาเห็นเพียงเงาของวิซที่ยืนอยู่ข้างกาย รอยยิ้มนั้น เสียงหัวเราะนั้น น้ำเสียงนั้น... ที่ไม่มีวันได้สัมผัสมันอีกแล้ว...

-3-

หนึ่งสัปดาห์ผ่านไป เด็กหนุ่มยื่นใบลาออกจากโรงเรียนแล้ว ไม่อาจกลับไปที่นี่ได้อีกแล้ว...

แม้จะคิดถึงเสียงร้องเพลงของรุ่นพี่ในห้องดนตรี และคำพูดอ่อนโยนจากแฟร์ที่ห่วยๆ ทุกคนเสมอ แต่เพราะการจากลา กับ แฟร์ และ วิซ... ถ้าเขากลับไปที่นั่น คงจะไม่อาจควบคุมอารมณ์ตนเองได้

แสงแดดอ่อน ๆ ยามเช้าอาบรอบย่านการค้า ผู้คนยังคงพลุกพล่าน ไม่เปลี่ยนไปจากวันแห่งการจากลา... ลอสท์หยุดอยู่หน้าโรงดนตรี ดวงตาสีคราม โศกเศร้าจ้องมองโปสเตอร์การแสดงของวันนี้

การแสดงของวงดนตรีฝึกหัดหลายวงของเด็กหนุ่มสาวที่มีอายุใกล้เคียงกับเขา... ไม่สิ ใกล้เคียงกับพวกวิซ การ์เดียนอย่างเขาจะมีร่างกายเปลี่ยนแปลงไปบ้างหรือเปล่าไม่รู้...

ลอสท์ต่อคิวซื้อบัตรชมการแสดงทั้งที่ไม่รู้จักวงเหล่านั้น และไม่ได้สนใจในดนตรี ทว่าตัวเขาไม่มีที่ไป...

เด็กหนุ่มเข้าสู่ห้องขนาดใหญ่ ผู้ชมมีไม่มากนักเพราะเป็นเพียงวงดนตรีฝึกหัด เสียงกลองดังกระหึ่ม เสียงกีตาร์เล่นร็องแรงราวเปลวเพลิง สอดคล้องกับนักร้องนำ กระนั้นกลับไม่อาจทำลายความรู้สึกโศกเศร้าของเขาไปได้

เสียงไวโอลินของแฟร์ย้อนกลับมา...

บทเพลงเล่นจบไปเพลงแล้วเพลงเล่า เข็มยาวของนาฬิกาวนครบรอบมาเจ็ดครั้ง เพลงสุดท้ายจบลงไปแล้ว ผู้ชมต่างเดินออกไป มีเพียงลอสท์ที่ยังนั่งอยู่ที่เดิม

ทว่า... เขา รู้สึกได้ถึงพลังของปีศาจ!

แม้จะยังไม่อาจลบความรู้สึกหนักอึ้งจนไม่อยากจะทำอะไรไปได้ แต่การปกป้องมนุษย์ต้องมาก่อน... ร่างผมพุงทะยานวูบเดี๋ยวก็ขึ้น ไปยืนบนเวที เด็กหนุ่มเดินเข้าสู่ห้องหลังเวที กลืนคาบเลือด โขยออกมา

“ไม่ รีบหนีไป!” เด็กหนุ่มผมสีดำขาวยืนขวางหน้าเด็กสาวผมสีน้ำตาล... รุ่นพี่ในชมรมดนตรี! เขาจำได้ว่าเด็กหนุ่มคนนี้ก็คือผู้ก่อตั้งชมรมขึ้นมาเอง... ทั้งที่เลือดไหลออกจากบาดแผลเหนือขมับไม่หยุด กระนั้นดวงตาสีฟ้าแข็งกร้าวกลับไม่มีความลังเล

“เอาวิญญาณของเจ้ามาซะ!” ชายผู้มีลักษณะไม่ต่างจากมนุษย์เว้นเพียงนัยน์ตาสีแดงฉานตวาด โดยที่มันไม่ต้องขยับกาย ก็มีแรงปริศนาผลักเด็กหนุ่มให้กระเด็นชนผนังด้านหลัง เรียกให้ลอสท์เบิกตากว้าง

“นาย...ช่วยฉันด้วย ขอร้องล่ะ...”เด็กหนุ่มคนนั้นที่เหลือบเห็นเขาอย่างเลือนรางเอ่ยก่อนที่สติจะดับวูบลง

“เฟริส!” ไม่น่าร้องเมื่อเห็นเพื่อนของตนเป็นเช่นนั้น

“พี่ครับ ช่วยทำพันธะสัญญากับผมด้วย!” ลอสท์พูด

“พันธะสัญญา?” เด็กสาวทวนซ้ำด้วยความงุนงง การ์เดียนหนุ่มเดินเข้าใกล้ ยื่นมือออก สร้างกำแพงสัญญาอากาศกันพวกเขากับปีศาจไว้ ซึ่งด้วยพลังระดับนั้นคงหยุดไว้ได้ไม่นาน

“ผม... ลอสท์... เป็นการ์ดเดียนที่มีหน้าที่ปกป้องมนุษย์จากปีศาจ... พี่จะยอมให้ผมอยู่ข้าง ๆ และปกป้องจนกว่าผมหรือพี่จะตายไปได้หรือไม่ครับ” ลอสท์เอ่ยด้วยท่าทีสงบนิ่งราวผืนน้ำไร้คลื่น...

ในที่สุดเขาก็เข้าใจ...

ในโลกที่กว้างใหญ่ขนาดนี้... ยังตามหาใครสักคนยิ่งหาไม่พบ... และอาจไม่มีวันหาพบ...

ทว่าคนที่เขาจะปกป้องจริง ๆ ไม่ได้อยู่ในที่ห่างไกล... แต่เป็นคนตรงหน้าที่ต้องการให้เขาปกป้องเท่านั้น!

ต่อให้เธอเป็นคนที่ไม่เคยพบหรือรู้สึกผูกพันมาก่อน... ไม่ว่าจะชายหรือหญิง ไม่ว่าจะอายุเท่าไร... ถ้าหากต้องการความช่วยเหลือแล้วล่ะก็... เขาจะปกป้องคน ๆ นั้น

“พี่... พี่ต้องทำยังไง?”

“ขอโทษนะครับ” การ์เดียนหนุ่มใช้สัญญาอากาศบาดปลายนิ้วตนเอง เรียกให้โลหิตไหลออกมา ก่อนจะจับฝ่ามือชาวผ่องนั้นทำแบบเดียวกัน แล้วยกปลายนิ้วทั้งสองแนบกัน

“ผม... ในฐานะของการ์ดเดียน ขอทำพันธะสัญญากับมนุษย์ผู้นี้ จะปกป้องเธอจนกว่าชีวิตนี้จะหาไม่! พี่จะตกลงไหมครับ?”

“อ... อืม ตกลง... ราบกวนด้วยนะคะ”

ไม่มีอะไรเกิดขึ้น... ไม่มีแสงสีใดอลังการ... แต่เขาก็รู้สึกได้ถึงบางสิ่ง เชื่อมตนไว้กับคนตรงหน้า รวมทั้งพลังในกายที่เพิ่มขึ้นมาก... มากกว่าเดิมนับร้อยเท่า!

กำแพงสัญญาอากาศพังทลายไป ปีศาจหนุ่มพุ่งเข้ามาด้วยความเร็วสูงซึ่งตัวเขาในอดีตคงไม่อาจมองเห็นได้ แต่ในตอนนั้นก็เห็นการเคลื่อนไหวนั้นชัดเจน แม้ปีศาจจะเร็วเพียงใด แต่ก็ยังแพ้การ์ดเดียนแห่งสายลมอย่างเขา!

ลอสท์ปรากฏตัวขึ้นข้างหลังอีกฝ่ายที่ชะงักไปเมื่อไม่เห็นเขาอยู่ที่เดิม ดาบสัญญาอากาศที่ก่อตัวในเสี้ยววินาทีแห่งทะเลกลางหลัง เปลี่ยนร่างนั้นเป็นจี้เข้าไปในพริบตา...

ดวงตาสีครามเบิกกว้าง จ้องมองฝ่ามือตัวเองอย่างไม่เชื่อสายตา..

ไม่เคยคิดว่าตัวเองจะเก่งขึ้นได้ขนาดนี้...

“ข...ขอบคุณมากนะจ๊ะ” เด็กสาวผมสีน้ำตาลอ่อน นัยน์ตาสีฟ้าใสไม่ได้มีความเกรงกลัวตัวเขาเลยแม้ว่าจะเพิ่งสังหารสิ่งมีชีวิตที่แม้จะเป็นปีศาจไปต่อหน้า ถ้าหากเป็นผู้หญิงคนอื่นก็อาจจะกลัวได้...

“ผมเองก็เหมือนกันครับ” ลอสท์โค้งตัวลง “อย่างที่บอกไป...ต่อจากนี้ผมต้องปกป้องพี่ด้วยชีวิต ขอรบกวนด้วยครับ”

“ฝากตัวด้วยจ๊ะ พี่ชื่อไหนนะ ถึงเราจะได้เจอกันบ่อย ๆ แต่ก็ไม่ค่อยได้คุยกันสักที ยินดีที่ได้รู้จักอย่างเป็นทางการนะ น้องลอสท์” ไมย้มพร้อมยื่นมือให้

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ” ลอสท์ยิ้มฝืน ๆ ยื่นมือจับฝ่ามืออ่อนนุ่มนั้น

“ก็...แล้วต่อจากนี้เราจะอยู่กับพี่ตลอดเวลาเลยหรอ...แบบว่าในบ้านหรือ โรงเรียนอะไรแบบนี้”

“เออ...ผมตั้งใจไว้เช่นนั้นครับ” เด็กหนุ่มขยับยิ้มที่มุมปาก “แต่ว่าผมจะเฝ้ามองอยู่ห่าง ๆ เพื่อไม่ให้พี่รู้สึกอึดอัดแล้วก็จะใช้พลังของการเดินปิดบังตัวเอาไว้ไม่ให้ใครเห็นนะครับ”

“ไม่ต้องทำอย่างนั้นก็ได้ ถ้าเราต้องอยู่ด้วยกันไปอีกนาน...พี่อยากให้ลอสท์อยู่กับพี่ ทำความรู้จักพี่ในฐานะเพื่อนคนหนึ่งมากกว่าจะเป็นในฐานะการเดินกับมนุษย์นะ” ไมย้มตะบ่าของเขา “พี่อยากให้ลอสท์มีความสุขนะ...ตอนนี้ลอสท์ดูไม่ค่อยสบายใจเลย มันอาจจะเร็วเกินไปที่จะพูดแบบนี้...แต่ว่า...ถ้ามีอะไรก็บอกให้พี่ฟังได้นะ”

“ผมไม่เป็นไรครับ...แค่เสียใจกับเรื่องที่ผ่านมาเท่านั้น” ลอสท์ฝืนยิ้มอีกครั้ง “แต่ต่อจากนี้...ผมจะทำใจยอมรับมันให้ได้ เพราะผมไม่ได้อยู่กับใครอีกแล้ว...แต่ว่าผมต้องปกป้องพี่ ผมในตอนนี้ไม่แข็งแรงพอที่จะทำแบบนั้น...ผมจะต้องเติบโตกว่านี้ให้ได้ แล้วก็จะปกป้องพี่ด้วยชีวิต”

สายลมพัดแผ่วเบาทำให้เส้นผมสีดำยาวถึงกลางหลังที่มัดรวบเป็นหางม้าปลิวไสว เสียงคลื่นซัดหาดเข้าสู่ฝั่งดังต่อเนื่องเป็นจังหวะ ดวงตาสีครามเหม่อมองท้องทะเลเบื้องหน้า ริมฝีปากเรียวยาวขยับยิ้มที่มุมปากเมื่อนึกถึงเรื่องราวในอดีต

จากวันที่ทำพันธะสัญญากับ ไมย้ม...ก็ผ่านมาสองปีแล้ว...

“ลอสท์!” ไมย้มตะโกนเรียกจากข้างหลัง “ขอโทษนะ ที่ต้องให้ตามมาถึงนี้...แต่พี่มาเที่ยวที่นี่ พี่ก็อยากให้ลอสท์รู้สึกว่ามีที่ขยับเหมือนกันนะ”

“ครับ”

“เฮ้ย...มานี่เลย พี่จะพาไปแนะนำให้รู้จักกับเพื่อนที่เดี๋ยวนี้แหละ เราพลัดมาหลายครั้งแล้ว ครั้งนี้พี่ไม่ยอมด้วยนะ”
หญิงสาวคว้าแขนของเขา

“อ...เอ่อ...เดี๋ยวสิครับ จะแนะนำในฐานะอะไรล่ะครับ”

“อืม...น้องชาย ไม่สิ...เพื่อนสนิท... มันก็ไม่ใช่อีกแะ... ก็...ในฐานะที่เป็นลอสท์นั่นแหละ! องค์กรของผมที่...คนสำคัญของพี่!” ไม่นึกอึดใจ

“พูดอย่างนั้นถ้าพี่เฟริสได้ยื่นเข้าเด็วก็โกรธหรือครับ” ชายหนุ่มยิ้มที่มุมปาก

“บ้าหรือ จะโกรธทำไมล่ะ” ใบหน้าขาวผ่องขึ้นสีระเรื่อเล็กน้อย

“พี่ไม่น่าไปอยู่กับเพื่อนต่อเถอะครับ ไม่ต้องสนใจผมหรอก”

“เฮ้ย จะไม่สนใจได้ยังไงกันล่ะ ไปกันเถอะ...นะ”

“ขอผมเตรียมใจก่อนนะครับ พี่ไม่น่าไปก่อนเถอะ”

“จริง ๆ นะ ยอมไปรู้จักเพื่อนที่จริง ๆ นะ” ไม่นึกถามซ้ำ

“ครับ”

“อืม...ขอบคุณมากนะ! เด็วพี่จะออกมาหาใหม่” ว่าจบหญิงสาวก็เดินจากไปอย่างรวดเร็ว ทั้งให้การ์เดียนหนุ่มมองตามแล้วขยับอึดใจ

เมื่อเป็นเช่นนี้เขาก็หวนนึกถึงการ์เดียนรุ่นพี่ของตนขึ้นมา...

เมื่อต่างคนต่างต้องตามผู้ที่ต้องปกป้องไป ทำให้เขาไม่ได้พบกับร็อบบ์บ่อยนัก แต่ความรู้สึกเคารพรักนับถือที่เขามีต่ออีกฝ่ายก็ไม่เคยเปลี่ยนแปลง...

ลอสท์หนุ่มมองผืนน้ำสีครามอีกครั้ง...

มันคงจะจริงอย่างที่วิซบอก... โลกนี้กว้างใหญ่มาก...มีหลายสิ่งที่ไม่เคยสัมผัสและคงไม่มีวันได้สัมผัส แต่ขอเพียงมีใครสักคน...ต่อให้เป็นบ้านแคบ ๆ เป็นโลกใบแคบ ๆ ของเขา...เท่านั้นก็พอแล้ว...แค่นั้นก็มีความสุขแล้ว

ถึงแม้เขาจะขังตัวเองอยู่ในโลกแคบ ๆ ยังคงไม่ลืมเลือนอดีตไป ไม่ได้ออกเดินทางไปพบคนใหม่ ๆ ในโลกกว้างอย่างที่รุ่นพี่ของร็อบบ์เคยสอนว่าไม่ให้ยึดติด...ลอสท์ก็พอใจที่เป็นแบบนี้ เพราะเขาไม่ได้หนีอดีต ไม่ได้ลืมเลือนมันเพื่อไม่ให้เจ็บปวด...เมื่ออยู่ในที่โลกแคบ ๆ นี้เขาก็ต้องเผชิญหน้ากับมันโดยตรงโดยไม่อาจหนีได้...จนวันนี้ได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ขึ้นกว่าแต่ก่อน...

แต่ตราบดีที่ยังมีชีวิตอยู่...แม้จะเป็นการ์เดียนไม่ใช่มนุษย์ ลอสท์ก็คงต้องเรียนรู้และเติบโตไปเรื่อย ๆ ...

นั่นคงเป็นคำตอบของใจที่ว่างเปล่าและเฝ้าตามหาคนที่ตนอยากปกป้องในตอนแรก...สิ่งที่สูญหายไปหลังจากตัวเขาที่เป็นมนุษย์ตายไปและกลายมาเป็นการเดียนคงถูกเติมเต็มแล้ว...ไม่ต้องตามหาสิ่งไหนอีก...

จิตวิญญาณที่เคยว่างเปล่า...สิ่งที่เรียกว่าหัวใจ ความรู้สึก คุณค่าของการดำรงอยู่...ในวันนี้เขาเข้าใจมันทั้งหมด...

และขอใช้ชีวิตแบบนี้แม้จะเป็น โลกแคบ ๆ ...เพื่อปกป้องไม่ว่าตลอดไปตราบดีจนใจนี้ดับลง...